SUSAN DOYLE

Tot ce îmi doresc

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba
română de CORNELIA ALEXOI-SHILI

Capitolul 1

Mattie Bennett se aşeză pe un buştean de la marginea râului, îngândurată şi obosită, gândindu-se cu seriozitate la problemele care se iviseră, cu duiumul în ultimul timp, parcă anume pentru a i se confirma proverbul că un necaz nu vine niciodată singur.

Erau o mulţime de greutăţi în viaţa ei acum, dar una dintre ele era, cu siguranţă, cea mai presantă şi trebuia rezolvată urgent, în mod categoric, îşi spuse Mattie, simţindu-se dintr-o dată mult mai bătrână decât era în realitate. Asta poate pentru că rămăsese fără niciun sprijin şi era nevoită, pentru prima dată de când se ştia, să ia hotărâri atât de complicate şi atât de importante, în acelaşi

timp.

Parcă mai ieri fusese o simplă fetiţă fără griji, veselă, fericită si mulţumită de fiecare zi .

Din locul în care stătea, Mattie vedea toată valea. Admiră aşadar arbuştii care străjuiau apa cristalină, până ce aceasta se pierdea departe, la Art's Crossing.

Dacă întorcea capul în cealaltă parte, dădea cu ochii de un alt râu şerpuitor care curgea liniştit la vale, până se-ncrucişa cu o altă apă, mai puţin adâncă, la Wagtail Point, unde începea canalul îngust dintre stânci.

Aceasta era priveliştea în care-şi petrecuse copilăria. Acestea erau locurile preferate de joacă, ale ei şi ale fratelui ei.

Amândoi erau pasionaţi de întrecerile cu barca, dar el se dovedise întotdeauna mai puternic decât ea. Nu va uita însă niciodată emoţia pe care o trăia ori de câte ori se lăsau purtaţi de curent, până ajungeau în apele liniştite de la Point.

Cu doi ani mai mare decât ea, înalt şi bine clădit, fratele ei învingea întotdeauna, în orice şi-ar fi propus, ceea ce o făcuse mereu să simtă cât de greu era pentru o fată să învingă superioritatea masculină

şi să regrete că nu se născuse băiat.

Fusese necesar sa treaca vreo câţiva ani pâna sa înţeleagă faptul că lumea aparţinea bărbaţilor şi dacă vroiai să te războieşti cu ei trebuia să fii capabilă să-i învingi pe teren propriu, folosind arme egale cu ale lor.

Deşi semăna, în general, cu mama sa, Mattie moştenise mândria tatălui său, care era unul dintre cei mai respectaţi pastori din regiune, dar avea în acelaşi timp o serie întreagă de afaceri prospere.

Mattie nu şi-o mai amintea pe mama sa, dar vecinii care o cunoscuseră îi spuneau adeseori cât de mult moştenise din trăsăturile ei.

„Aceeaşi feminitate eterată şi aceeaşi graţie", spuneau ei. ,,E exact ca mama ei, doar că are ochii tatălui."

Când Nick fusese trimis la şcoală, Mattie începuse să se simtă singură fără el, realizând abia atunci cât de plictisitoare era proprietatea lor, dacă era lipsită de compania fratelui ei.

în ceea ce-l privea pe Lex Bennett, acesta fusese foarte rezervat cu copiii şi cât timp trăise soţia lui, se obişnuise să nu se prea ocupe de ei. Totuşi, Mattie simţise, încă de pe vremea când era foarte mică, interesul mult mai mare pe care-l avea tatăl ei pentru Nick, ceea ce o făcu să-l suspecteze, instinctiv, că şi-

ar fi dorit ca şi ea să fi fost băiat.

Problema aceasta, aşadar, intervenise foarte devreme în viaţa ei : băieţii... Bărbaţii... Cât de diferit şi de important era să fii băiat în lumea asta. Ideea aceasta crescuse odată cu ea şi acum viaţa îi dovedea încă o dată cât de avantajos ar fi fost dacă nu s-ar fi născut fată. Bărbaţii avuseseră grijă întotdeauna să-i arate inferioritatea sexului ei. Nu aveai nicio şansă să izbândeşti aici, în vest, fiind în inferioritate. Trebuia să fii indestructibil, pentru că dacă nu erai, lupta celorlalţi pentru supravieţuire te scotea repede din joc şi te distrugea.

Lex Bennett ştiuse întotdeauna asta, îşi spuse Mattie şi fusese de nedoborât, până cu puţin timp în urmă, când avusese atacul de cord, după care acum încerca să se restabilească.

La început veniseră două surori să aibă grijă de el, una în timpul zilei, iar cealaltă în timpul nopţii. Pe măsură ce pericolul trecuse, însă, acestea renunţară să mai vină şi în locul lor sosi o soră de vârstă mijlocie, care locuia foarte aproape de Baradoo. Era o persoană foarte afectuoasă, care cunoştea familia Bennett dintotdeauna şi al cărei nume real era Alison Marchant. Domnişoara Alison Marchant. în acord cu

modul ei de a fi, domnişoara Alison le propuse tuturor să-i spună simplu, „mătuşa Allie".

Lex Bennett refuzase categoric, după ce îşi mai reveni puţin din boală, să părăsească proprietatea sa de la Twin Rivers şi să meargă la spital. Chiar şi atât de bolnav, reuşise să-şi impună punctul de vedere şi dorinţa i se împlini fără crâcnire, pentru că nu accepta nici acum un alt punct de vedere. Când îi intra ceva în cap, încerca să te lămurească până în pânzele albe că are dreptate şi sfârşeai prin a ceda, obosit de atâta contrazicere. Nu dăduse însă niciodată greş, ceea ce atrăsese după sine respectul şi preţuirea celorlalţi, iar în momentul de faţă toată lumea regreta situaţia în care ajunsese.

,,E o situaţie dificilă şi pentru fată, pentru Mattie", comentau ei la berea de fiecare seară, când se strângeau în unicul bar din Baradoo. De altfel, ori de câte ori se dusese în oraş, după boala tatălui ei, putuse observa compătimirea în ochii lor, ceea ce o determinase de fiecare dată să-şi întoarcă privirile în altă parte.

N-avea nevoie de milă. Fusese întotdeauna la fel de mândră şi de încăpăţânată ca tatăl ei. Această mândrie era masca ei de protecţie pentru furtunile

din afară, dar nimeni nu trebuia să ştie asta, în afară de ea.

Mattie oftă, dând deoparte cu piciorul frunzele căzute pe pământ, lângă vârful pantofilor ei. Ar fi avut nevoie aici de o pereche de pantofi mai simpli, potriviţi pentru viaţa la ţară, se gândi ea, amuzată puţin de faptul că bătea drumurile ingrate cu pantofii ei de piele fină, atât de scumpi, încât chiar şi în Sydney doar una din zece femei şi-ar putea permite să-i cumpere. N-avea însă o pereche mai comodă, iar în regiune nu se găsea nimic pe gustul ei. Chiar dacă se retrăsese la ţară, Mattie continua să fie foarte atentă cu ceea ce se îmbrăca sau încălţa.

Pentru unii, poate era ciudat văzând-o escaladând stâncile din jur sau plimbându-se prin iarba înaltă de la marginea râurilor în ţinute atât de deosebite, dar nu suporta să se vadă neglijentă sau cu articole de îmbrăcăminte ieftine şi de proastă calitate, cum nu putea renunţa la machiaj şi să-şi îngrijească manichiura, nici măcar aici, unde avea în fiecare zi foarte mult de lucru în gospodărie.

Pe lângă casa principală, proprietatea avea o serie întreagă de dependinţe şi Mattie se ocupa de buna stare a tuturor, chiar dacă mai avea câteva

ajutoare.

Lex Bennett îşi construise în timp o proprietate destul de dotată, fiind interesat mai ales să aibă toate cele necesare pentru munca agricolă, care îi asigura de altfel prosperitatea. Se îngrijise la fel de mult de pământurile fertile de pe valea râului, cât şi de livezile de pomi de pe deal.

De asemenea, aveau un număr apreciabil de cai, capre şi oi, toate făcând parte dintr-o afacere care-l adusese pe Lex Bennett în fruntea proprietarilor din regiune.

Amenajase de asemenea o mică pistă de aterizare pentru avioane de mici dimensiuni, destinată prietenilor care deţineau astfel de obiecte zburătoare, pentru a le uşura aterizarea, în cazul în care veneau să-l vadă.

Nick avusese şi el un astfel de avion, bineînţeles, dar acum că nu mai era nimeni nu se mai preocupa de astfel de lucruri în familia Bennett. Nu avionul fusese cel care-l omorâse pe Nick. Era un pilot mult prea bun.

în orice caz, construirea unei piste de aterizare, între acele dealuri, fu văzut ca un fapt extrem de deosebit şi Lex Bennett se bucură şi de astă dată de

aprecierea tuturor, pentru iniţiativa pe care o avusese.

Privită din avion, valea apărea ca un volan verde şi deosebit de atrăgător, care înconjura casa, reflectă Mattie, uitându-se în jur.

Privi apoi îndelung, râul care-i dăduse atâtea umilinţe în copilăria sa.

Trebuia să fie puternică.

Nu se mai avea decât pe ea.

Cine ar fi crezut că un băiat atât de rezistent, cum fusese întotdeauna fratele său, va fi răpus de un simplu virus? Pneumonia pe care o contactase nu răspunsese la niciunul din tratamentele care-i fuseseră aplicate. Nick se bătuse din răsputeri şi cu boala, aşa cum se bătuse întotdeauna, cu tot, dar de astă dată. pierduse, se gândi Mattie, plesnindu-şi palmele uimită în faţa acestei ironii atât de extraordinare a sorţii.

Ar fi dat orice, acum, să-l aibă pe Nick lângă ea.

Ce simţise tatăl ei în faţa acestei pierderi putea doar să bănuiască, pentru că Lex nu era genul de om care-şi exterioriza sentimentele. Erau însă destule semne care puteau vorbi despre suferinţa lui, pe care o îndura cu atâta demnitate. Obrajii i se trseseră

brusc, părul, până atunci grizonant, îi devenise alb de-a binelea, iar mersul i se îngreunase. Pentru Mattie nu avusese niciun cuvânt de consolare sau de îmbărbătare. Probabil îşi amintea de câte ori, în copilăria ei, plânsese când fusese învinsă de Nick şi nu ştia cât de mult îl iubise, cu toate acestea, întotdeauna. Adevărul era că moartea nu făcuse decât s-o facă să simtă şi mai mult cât de puternică fusese legătura dintre ei. L-ar fi lăsat acum s-o învingă în toate, cu bucurie, numai să-l vadă din nou în viaţă.

Nici ea nu-i spusese tatălui ei niciun cuvânt de consolare. Nu ştiuse ce-ar fi putut să-i spună într-o asemenea situaţie. Doar o singură dată, când venise vorba despre Nick, îi pusese o mână pe umăr, ca şi cum ar fi vrut să-l încurajeze, dar Lex se retrăsese imediat.

Ochii lui dădură, pentru o clipă, la iveală, marea lui suferinţă, dar privirile îi deveniră, imediat după aceea de nepătruns, iar expresia lui o făcu sa înţeleaga ca n-avea nevoie de manifestările ei de simpatie. Pentru el era doar o străină, nu fiica sa, carne din carnea lui.

Săracul Lex, se gândi ea... Şi biata Mattie...

Pe de o parte, îl înţelegea foarte bine... Prezenţa ei şi modul ei de a fi îi amintea prea mult de soţia pe care o pierduse şi, în mod sigur, de moartea unicului lui fiu, o pierdere încă şi mai tragică.

Pentru niciun motiv din lume, se gândi Mattie, nu-şi putea imagina că l-ar putea înlocui prin ceva pe Nick. Deziluzia pricinuită de moartea unui fiu care fusese un exemplar uman atât de extraordinar şi care păruse întotdeauna perfect, s-ar fi instalat desigur în sufletul oricui, cu aceeaşi pregnanţă.

După ce terminase şcoala, la Angel Hall, una dintre cele mai elitiste instituţii de educaţie pentru fete, Mattie nu mai avusese nimic din imaginea de băieţoi care o caracterizase înainte. Apoi, cei doi ani petrecuţi la şcoala de modele, la fel de exclusivistă, a domnişoarei Mottram, o schimbaseră şi mai mult, făcând din ea ceea ce era astăzi. Pe vremea aceea, Nick trăia încă şi ea luase decizia de a se face manechin într-un moment total nebunesc, când avusese ambiţia de a demonstra că putea avea şi ea o putere specială. Da, fragilă cum era, găsise totuşi modalitatea prin care putea avea o oarecare putere asupra bărbaţilor, aducându-i în starea de a se ruga de ea.

Fusese o descoperire extrem de excitantă şi care-i putea oferi posibilitatea să-l tachineze pe Nick, pentru că unii dintre cei mai puternici prieteni ai lui erau acum la picioarele ei.

Totuşi, din fericire, asta n-o făcuse să-şi piardă capul. Poate Mattie nu realiza cât de devastator de atractivă era. Se mulţumea cu ideea că era produsul educaţiei costisitoare de care avusese parte. Ar fi vrut însă să ştie cum o vedea tatăl ei. Probabil modul ei sofisticat de a fi acum îl luase prin surprindere, de vreme ce ridicase acest zid extraordinar între ei doi.

în capitală se vorbea despre ea ca despre cel mai fotogenic manechin, de foarte mulţi ani încoace. Aici, modul ei de a fi stingherea acum.

Ea abandonase totul pentru a veni să-şi îngrijească tatăl, dar acesta nu vedea în ea mai mult decât o străină, extrem de deosebită de toţi cei din jur. Printr-un acord tacit, însă, Mattie rămase la Twin Rivers şi toate toaletele ei speciale, pălăriile, mănuşile, pantofii şi poşetele fuseseră împachetate şi-i fuseseră trimise aici, unde nu le va folosi desigur niciodată.

Poate tatăl ei fusese nemulţumit că se întorsese, dar la urma urmei era şi casa ei. Acolo se născuse şi

acolo copilărise. Probabil Lex, ştiind ce carieră extraordinară făcuse la Sydney se gândise doar la Nick, în legătură cu drepturile asupra proprietăţii, şi acum viaţa îl punea într-o conjunctură cu totul şi cu totul neaşteptată.

Twin Rivers însă era pe lista neagră a prefacerilor din zonă, îi mărturisi el şi foarte curând apele vor învălui, probabil, totul. în acelaşi timp, proiectul era benefic pentru zona în care erau.

Cu inteligenţa lui, Lex îşi dădea desigur seama de asta şi era pus într-o situaţie sufletească extrem de dificilă. Era conştient de faptul că nu se putea pune în balanţă binele unui singur om în detrimentul altor sute.

Va trebui s-o ia de la capăt şi nu-l mai avea pe Nick alături de el.

Mattie era sigură că ambele probleme fuseseră extrem de dureroase pentru tatăl ei, ceea ce-i provocase boala. Uneori totul e prea mult, chiar şi pentru oameni puternici ca Lex.

Văzându-l cum stătea întins în pat, lipsit de forţă, lui Mattie i se strângea inima şi se străduia să facă tot ce putea pentru a-l ajuta să se pună pe picioare. Nu putea deci să meargă acum la el şi să-i spună că

Bryn, angajatul lui, era o
lichea şi ca încercase sa-i corupa fiica.

Bryn era de mult timp în serviciul lui Lex Bennett, dar abia acum, de când devenise managerul temporar al firmei venea în fiecare zi, iar Mattie era singura persoană cu care ţinea legătura, ea fiind intermediar între el şi tatăl ei. Mattie lua la cunoştinţă problemele afacerii şi hotăra ce anume îi transmitea lui Lex şi ce nu, pentru a nu-i afecta şi mai mult sănătatea.

Totuşi, devenise de nesuportat să-i mai vadă privirile lascive sau atingerile insinuante, ori de câte ori era nevoită să stea aproape de el, făcând împreună diverse calcule sau urmărind situaţia generală în care se afla proprietatea.

Reflectând la toate acestea, tânăra se ridică încet şi porni spre Art's Crossing, abătută.

îşi pierduse cu ani în urmă mama, pe urmă fratele, iar tatăl său făcuse de curând un infarct foarte grav, care-l schimbase complet.

Era timpul ca fata simplă şi firavă să devină de fier, îşi spuse Mattie, privind cu ochi cercetători priveliştea din jur, aşteptându-se parcă să găsească

acolo răspunsul la toate problemele sale, sau forţa de care avea nevoie să meargă înainte.

Feminitatea sa trebuia să fie arma care o va ajuta să învingă, nu s-o tragă în jos, îşi spuse ea, La Sydney, descoperise puterea acestui atu şi nu făcuse niciodată, niciun compromis, deşi nu se avusese decât pe ea şi acolo.

Trebuia să uite toate durerile şi neplăcerile din ultimul timp şi să înceapă o nouă viaţă, continuă ea să reflecteze, privind cu speranţă pe deasupra văii.

Discuţia pe care o avusese seara trecută cu Bryn o indispusese atât de mult încât simţise că era într-adevăr, timpul să dovedească faptul că şi o femeie poate fi tare într-o lume a bărbaţilor.

- Haide, Mattie, ai putea să fii puţin mai drăguţă cu mine, dacă tot lucrăm împreună până se va reface tatăl tău, îi spuse el, încercând s-o îmbrăţişeze.

- Ia-ţi, te rog, mâinile de pe mine, Bryn. Cred că ai uitat poziţia pe care o ai în firmă.

- Tocmai că n-am uitat, replică el. Am o poziţie importantă. Sau nu eşti de aceeaşi părere? întrebă el insinuant, retragându-şi mâinile, dar rămânând lângă ea, în spatele biroului tatălui ei. Cred că sunt omul-

cheie la Twin Rivers în acest moment şi pentru încă ceva vreme de acum încolo, atâta timp cât tatăl tău nu mai este capabil să se ocupe de afacerile lui. Dacă eu plec, vei duce firma de râpă în mod sigur şi nu cred că vrei să-i provoci tatălui tău un astfel de şoc.

- Bestie ce eşti, scrâşni Mattie. îi eşti indispensabil acum, tatălui meu, admit asta, dar crezi că după ce se va întoarce la conducerea firmei te va ierta că ai încercat să-i şantajezi fiica? Controlează-ţi, aşadar, comportamentul şi voi uita conversaţia asta.

- Nu, n-o vei uita, Mattie, dacă îţi pasă ce se va întâmpla cu tine şi cu firma tatălui tău. Şi pe mine, dacă vrei să ştii, nu mă interesează atât de mult viitorul, cât prezentul.

Mattie nu mai avu nici unchef să continue această discuţie, aşa că ieşi din cameră.

Ar putea să conducă toată afacerea fără ajutorul acestui om? se întrebă ea. I-ar fi fost imposibil, şi el ştia asta.

Trebuia însă să facă ceva. Această situaţie nu mai putea continua în aceste condiţii. Nu era degeaba fiica lui Lex Bennett.

Oh, de ce a trebuit să se întâmple asta chiar acum, când tatăl ei era în pat?

îi va spune mătuşii Allie despre această conversaţie cu Bryn. Chiar dacă nu o va ajuta prea mult, în mod concret, îi va oferi sprijin moral şi asta nu era deloc puţin.

După ce luă această hotărâre, se grăbi spre casă.

Adevărul era că nu vroia să se gândească la ziua de mâine fără Bryn în firmă, dar nici la vreo noapte petrecută cu el.

Nu vroia să se mai gândească la nimic în legătură cu
acest subiect.

Acţionează!... Te vei gândi după aceea, se sfătui Mattie pe sine însăşi. Există o singură cale.

Cum ajunse acasă, se duse direct în biroul tatălui ei şi căută în registre vreo notă din care să reiasă cât trebuia să-i plătească lui Bryn înainte de a-l anunţa că renunţă la serviciile lui. Nu se descurcă însă prin toate acele note de plată, strânse acolo cu duiumul şi hotărî să-l plătească din banii ei proprii, pe care-i obţinuse lucrând ca fotomodel în Sydney şi de care nu se atinsese până atunci.

Se felicita, acum, o dată în plus, că absolvise Şcoala de fotomodele, în ciuda protestelor tatălui ei. Sentimentul că putea practica o meserie din care să

câştige foarte bine era deosebit de reconfortant şi o făcea să se simtă în sfârşit puternică.

Având aceşti bani, nu era necesar să intre în contul tatălui ei, riscând să-l nemulţumească şi să-l enerveze, după o boală atât de gravă.

Deschise aşadar sertarul şi scoase de acolo un cec, pe care-l semnă hotărât: Matilda F.Bennett.

Tot ce trebuia să mai facă acum era să aştepte până diseară când va veni Bryn, sau să-l sune la casa lui de serviciu, pentru a-l anunţa să vină să-şi ridice banii care i se cuveneau.

După asta, tânăra scutură din cap pentru a alunga toate aceste probleme şi se duse să facă un duş.

Apa era destul de rece, dar atingerea ei îi făcu la fel de

bine ca o mângâiere.

După ce se spălă cu un săpun franţuzesc parfumat, îşi puse o rochie verde, model Claudine, care-i punea în evidenţă formele. Asta o făcu să stea mai bine cu moralul şi să zâmbească uşor imaginii din oglindă.

Nu exista nimic mai bun pe lume ca o rochie

frumoasă pentru a te simţi bine, se gândi ea în timp ce-şi încălţă pantofii fini, din piele de crocodil.

După ce îşi aplică un machiaj discret aruncă încă o privire critică în oglindă, îşi aranjă părul şi se declară mulţumită.

Era gata.

Gata pentru ce? se întrebă imediat, simţindu-se ca şi cum s-ar fi pregătit pentru ghilotină.

Se duse apoi în biroul tatălui ei şi se aşeză la masa de lucru. Puse mâna pe telefon şi formă numărul.

- Bryn sunt. Care-i problema? se auzi de la capătul celălalt al firului.

Decisă să abordeze problema într-un mod cât mai profesional, îşi expuse decizia pe un ton rece şi egal.

- Aşadar, dacă vei veni aici după ora ceaiului, îţi voi da cecul şi vei putea pleca mâine, spuse Mattie foarte sigură pe ea.

Urmă o pauză lungă, după care Bryn vorbi din nou:

- Tatăl tău ştie ceva din toate astea?

- Nu. Şi, pentru moment, nici nu trebuie să-i vorbesc despre astfel de probleme. Sper că nu te-ai gândit că mă poţi forţa să-ţi cad în braţe, dată fiind

situaţia dificilă în care mă aflu. Comportarea ta n-a făcut decât să-mi arate ce nemernic eşti. Astfel, cu cât vei pleca mai repede de aici, va fi cu atât mai bine.

- Eşti puţin cam repezită, dulceaţă, nu crezi? spuse el amuzat şi conciliant în acelaşi timp. Cum te vei descurca fără mine? Tare aş vrea să ştiu.

- O să mă descurc, nu-ţi face griji. Nimeni nu este de neînlocuit, Bryn.

- Cine o să te ajute? Pirrett? izbucni el în râs.

- Da. Pirrett. E deja de doi ani în firmă şi e onest şi inteligent. E un adevărat gentleman, ceea ce n-aş putea spune despre tine.

- Ambele tractoare sunt stricate şi combina trebuie înlocuită. Vroiam să mă ocup de toate astea la începutul săptămânii viitoare, dar probabil nu te interesează ce se va întâmpla cu recolta, adăugă el, insinuant.

Mattie prinse receptorul, nervoasă, cu ambele mâini.

Bineînţeles că trebuia să fie în timp cu toate lucrările agricole şi nu-l putea bate la cap pe Lex cu toate astea într-o perioadă atât de critică pentru el.

- Nu mi-ai vorbit niciodată despre aceste

probleme până acum, spuse ea, suspicioasă.

- De ce trebuia să-ţi menţionez aceste dificultăţi? E departamentul meu, la urma urmei, şi mă priveau numai pe mine. Mă ocup şi de oi, după cum ştii şi nu ţi-am vorbit nici despre astea. în plus, tatăl tău mi-a dat mână liberă, aşa că nu văd de ce aş fi plictisit o fată tânără şi frumoasă cu treburi atât de anoste. De la tine vreau un singur lucru şi dacă vei continua să mă refuzi, se va alege praful de toată afacerea. Ai cuvântul meu.

Mattie se înfurie şi mai tare. Creatura asta nesuferită încerca să-i pună pistolul la tâmplă. îi va spune franc în faţă ce gândeşte despre el.

- Favoarea pe care o vei avea din partea mea e să mă dispensez de tine pentru totdeauna. Te aştept cu un cec. Poţi să vii să-l iei sau nu, cum vei dori, însă începând de mâine nu mai vreau să calci pe- aici. Voi suporta toate consecinţele. Asta-i tot, spuse ea şi trânti receptorul.

îşi puse capul pe braţele sprijinite de birou. Va trebui să conducă toată afacerea tatălui ei ajutată doar de bietul Dan Pirrett, care nu ştia nimic despre maşinile agricole.

- Bărbaţii, strigă ea, cu mâinile ridicate spre cer. îi

urăsc pe cei mai mulţi dintre ei!.

- Adevărat? comentă, admirativ, o voce profundă, în întuneric, de partea cealaltă a uşii. Poate... Tocmai ai făcut o concediere, nu-i aşa?

Capitolul 2

Mattie puse la loc telefonul pe peretele de lângă masa de lucru şi se întoarse spre locul de unde se auzise intrusul. Se simţea obosită şi disperată.

Nu ştia încă în ce mod va reuşi să se descurce fără Bryn, dar acum chiar trebuia s-o facă.Va vedea ea cum. Ar fi preferat acum să stea singură, să-şi adune gândurile şi să vadă cum va reuşi să facă primii paşi.

Nu ştia încă cine i se adresase din întuneric, dar va descoperi imediat, îşi spuse ea, în aceeaşi dispoziţie curajoasă şi hotărâtă de mai-nainte. De vreme ce optase pentru o atitudine constructivă, trebuia să se ţină de asta.

Vocea nou-venitului nu semăna cu a niciunuia dintre angajaţii tatălui ei, astfel că Mattie se gândi, fără a se ridica de pe scaun, că era probabil unul dintre cunoscuţii lui Lex, care venise să-l vadă şi-l căută la birou, fiind un fapt cunoscut că tatăl ei îşi petrecea cea mai mare parte a timpului aici, ocupându-se de problemele firmei până târziu în noapte.

Nu aprinsese lumina când intrase în birou şi între

timp întunericul se lăsase de-a binelea, aşa că nu se putea zări nimic în jur. în primul moment se gândi să meargă să aprindă lumina şi să deschidă uşa, pentru a vedea cine se aventurase până acolo la acea oră şi de ce. în următorul moment însă se simţi prea sfârşită pentru a mai putea face vreo mişcare, astfel că rămase pe locul unde era.

Fără să ezite prea mult, bărbatul intră în birou, aprinse lumina şi închise din nou uşa în urma lui.

Era un bărbat înalt, cu un mers deosebit de agil pentru statura lui. Avea nişte umeri atât de largi, încât Mattie se miră că nu se lovi nicio clipă de mobila dinăuntru.

Cu ochii încă plini de lacrimi, dădu să se ridice şi trase încet scaunul într-o parte, dar străinul o cuprinse de umeri cu hotărâre şi o puse la loc în scaunul tatălui ei, ordonându-i:

- Stai jos. Mă întorc imediat.

Mattie se conformă şi, într-adevăr, bărbatul se întoarse foarte repede, ţinând într-o mână o cană de metal, plină cu apă, acel gen de recipient numit pannikin, despre care Mattie ştia că era folosit de băştinaşi în călătoriile lor.

Fata luă cu mâini tremurânde cana şi bău încet

apa rece şi proaspătă. Ochii i se umplură de lacrimi. Nu mai băuse o astfel de apă de pe vremea în care colindase dealurile, cu fratele său. Se opreau întotdeauna la izvorul de la marginea pădurii să-şi potolească setea după drumul anevoios. Amintirea o făcu să plângă de-a binelea, dar bărbatul nu mai spuse nimic.

Mattie îl privi pe deasupra cănii, pe care continuă s-o ţină foarte aproape de buze.

O impresionase vocea lui atât de profundă, de o căldură aparte, chiar şi atunci când îi ordonase să se aşeze. De altfel, se gândi ea, nici n-ar fi fost potrivită o altfel de voce cu o asemenea statură. Ceea ce era însă extrem de ciudat, îşi spuse ea continuând să-l analizeze printre lacrimi, era faptul că părea un om educat, care în plus era obişnuit să dea ordine.

Cum şi de ce apăruse aici? se întrebă ea, privindu-i îmbrăcămintea uzată, pălăria decolorată de soare şi cizmele prăfuite.

Bărbatul era într-adevăr o. o apariţie cât se putea de stranie. Avea însă o statură magnifică, observă Mattie, care ieşea în relief în ciuda hainelor ponosite.

Cămaşa kaki, croită în stilul vechilor boşimani, era deschisă până la jumătatea pieptului, lăsând să se

vadă pielea bronzată acoperită de un păr castaniu şi des.

Privirile tinerei se întoarseră repede spre faţa lui, de unde o fixau adânc şi amuzaţi doi ochi albaştri, incredibil de mari.

- E mai bine, acum? întrebă el, cu un zâmbet protector.

Mattie trase aer adânc în piept:

- Da, mult mai bine. îmi pare rău că ai nimerit într-un moment atât de tensionat. Mulţumesc pentru apă, spuse ea şi-i dădu cana înapoi.

- N-ai pentru ce, răspunse el, luându-şi înapoi pannikinul şi continuând s-o privească în acelaşi mod, cercetător. Era oricum apa ta, adăugă el, însemnând că o luase de la izvorul de pe pământurile lor.

Mattie îl analiză din nou din cap până-n picioare, la rândul ei. Era o apariţie absolut fantastică şi nu-şi credea încă ochilor. Barba lui deasă, lungă şi neagră, îi dădea o

alura aproape fioroasa, mai ales ca parul lăţos îi curgea în dezordine pe lângă gât.

- Eşti fiica lui Lex Bennett? întrebă el, în sfârşit.

- Da, răspunse Mattie coborând cu picioarele pe pământ şi amintindu-şi cine era, dar mai ales, poziţia ingrată în care se afla în acel moment. Te rog, ia loc. Vrei să-l vezi pe tatăl meu? Mă tem că nu e posibil. E foarte bolnav.

- Da. Am dedus asta, spuse el aşezându-se.

Probabil auzise toată conversaţia pe care o avusese la
telefon cu Bryn, se gândi Mattie.

Bărbatul acceptase invitaţia şi acum îşi întinse picioarele lui lungi, punându-le unul peste altul, în partea opusă a scaunului ei.

- Te deranjează dacă fumez, domnişoară. ăăă... Bennett?

Mattie dădu din cap în sensul că nu, întrebându-se încă o dată ce se ascundea în spatele acelor veşminte ordinare, de vreme ce comportamentul bărbatului n-avea nimic în comun cu ele.

- îl cunoşti pe tatăl meu? întrebă ea pe un ton profesional, încercând să-şi restabilească poziţia în faţa acestui om venit de cine ştie unde.

- Toată lumea îl cunoaşte - sau măcar a auzit - de el. E un fel de legendă prin părţile astea. E unul dintre cei mai buni în industria agricolă.

- Şi tu ai vreo legătură cu industria asta? întrebă ea, curioasă.

- S-ar putea spune că da, zâmbi el, scoţând la iveală un şirag perfect de dinţi albi şi puternici şi începând să-şi ruleze o ţigară, cu foaia şi tutunul pe care le luase dintr-un buzunar interior al cămăşii. Deşi nu fac parte, ca tatăl tău, din crema acestei industrii.

Era ceva în gesturile şi în mâinile lui puternice care-i aminteau de Nick, ceea ce o făcu să se simtă atrasă de el, într-un mod extrem de straniu. îl privi cu luare-aminte... Era ceva foarte agresiv în toată persoana lui.

Străinul îşi termină ţigara, udă uşor cu limba foiţa şi rulă totul o clipă între degete, după care îşi căută chibriturile în buzunarul pantalonilor. Făcea totul cu o dexteritate atât de mare, încât părea că învăţase de multă vreme aceste gesturi. Erau mişcări de o masculinitate foarte accentuată, ceea ce-i aduse din nou aminte de fratele ei.

Aceeaşi siguranţă, aceeaşi forţă a degetelor, aceeaşi lentoare în modul cum îşi duse la gură ţigara şi dădu, uşor, fumul pe nări.

Gândul la Nick îi strânse inima de durere, mai ales

că o deranja că-i venise în legătură cu acest om atât de ciudat.

- Ce anume vroiai să vorbeşti cu tatăl meu? întrebă ea cu unul dintre cele mai cuceritoare surâsuri învăţate la şcoala domnişoarei Mottram.

Bărbatul o privi cu insistenţă, mângâindu-şi barba deasă, parcă surprins de masca rigidă care apăruse pe faţa
ei.

- Sunt în trecere pe-aici şi vroiam să-i cer permisiunea să înnoptez la ferma lui şi, în plus, să cer o ceaşcă de ceai cald mâine dimineaţă, care să mă mai întremeze puţin şi să-mi dea puteri să-mi continuu drumul. E o tradiţie în Australia ca orice pelegrin să fie ajutat, atunci când poposeşte undeva. Sper că nu voi fi nici eu refuzat.

- Bine. Vei putea avea un pat în camera bărbaţilor care se ocupă de proprietate şi dacă te vei întoarce peste o jumătate de oră, vei putea cina la bucătărie. Du-te şi întreabă de Charlie Doherty. Se va ocupa el de toate astea.

- Mulţumesc, domnişoară Bennett, răspunse el şi Mattie avu impresia că i se relaxară toţi muşchii, după ce primi răspunsul afirmativ din partea ei, ca şi

cum ar fi supus-o unui test şi se bucură, acum, că nu fusese dezamăgit.

Mattie se ridică şi se apropie de uşă. Bărbatul i-o luă

A V A • . • W • W • f 1 • 1 V

însa înainte şi sari sa-i deschidă.

- E o problemă, însă. Aş vrea să dorm cu Matilda. Am lăsat-o afară, lângă bagajele mele, dar nu sunt obişnuit să dorm fără ea.

- Pardon? replică Mattie ofensată, privindu-l pe bărbatul de lângă ea cu un reproş demn de o domnişoară bătrână mai mult, decât de o fată care tocmai venise din lumea plină de glume mai mult sau mai puţin deochiate, a modei.

- Ce-am spus că v-aţi supărat aşa? întrebă el, amuzat.

- Ai folosit numele meu într-un context dubios.

- Ce nume? Matilda? Eşti Matilda Bennett?

Mattie încuviinţă, furioasă, dar îşi ridică, în acelaşi timp capul cu mândrie. Era sătulă de propunerile de o noapte ale bărbaţilor şi dacă acest vagabond îşi va permite să râdă de ea îl va ucide.

- Relaxează-te, domnişoară, spuse el şi spre marea ei

A

surpriză, nu râse. Nici măcar nu zâmbi. îmi pare rău, domnişoară Bennett, continuă el. Am auzit discuţia de la telefon şi îmi dau seama că n-ai avut o zi tocmai bună, dar asta nu înseamnă să fii suspicioasă cu toată lumea. Matilda e arcul meu cu săgeţi. Sper ca nu e nicio suparare ca mi-am poreclit arcul cu acest nume. E o modalitate tradiţională. într-un fel, botezându-şi arcul cu un nume de femeie, un vagabond se simte mai puţin singur în drumurile lui, nu ştiai asta?

Neprimind niciun răspuns, străinul adăugă:

- Mă voi întoarce într-o jumătate de oră, pentru cină, spuse el şi dispăru în întuneric.

Puţin zăpăcită de toată situaţia, Mattie se îndreptă spre locul unde era bucătăria.

Deşi Lex cumpăra întotdeauna cele mai noi utilaje pentru afacerile lui, partea din casă în care era bucătăria nu se bucurase de aceeaşi atenţie din partea capului familiei Bennett. Acoperişul era stricat de multă vreme şi când ploua, fire subţiri de apă se strecurau pe peretele de lângă uşa bucătăriei. Probabil gândul că nu mai avea o soţie care să aibă grijă de toate cele necesare în această încăpere îl făcuse să-şi piardă interesul pentru confortul casnic,

se gândi Mattie, intrând să verifice dacă se putea încropi o cină mai deosebită pentru acea seară.

Cele două fete care o ajutau în gospodărie, Lucy şi Nellie, erau întotdeauna foarte vesele, deşi calitatea muncii lor lăsa destul de mult de dorit. în plus, nu veneau în fiecare zi, iar Mattie trebuia, atunci, să se mulţumească dar cu ajutorul dat de Charles, care locuia acolo permanent, dar care, desigur, n-o putea ajuta la gătit, deşi nu de puţine ori îi făcea rost de cele necesare preparării hranei, într-un timp record.

De asemenea, până la sosirea ei, aducea din oraş cina pentru tatăl ei şi spăla vasele dimineaţa, dovedindu-se foarte eficient şi înlocuind cu destul succes o femeie în casă.

De când se întorsese acasă, Mattie îşi exersase imaginaţia, încercând să diversifice meniurile, atât cât era posibil cu puţinele ingrediente pe care le avea acolo.

Pe vremea când stătuse la Sydney, nu era o problemă pentru ea să ia cina sau prânzul acasă, pentru că îşi cumpăra întotdeauna produse semipreparate. Aici, însă, camionul cu provizii venea doar o dată pe săptămână şi cum frigiderul nu era

tocmai în cea mai bună stare, nu de puţine ori se întâmpla să nu aibă cine ştie ce de mâncare în casă. Salvarea o constituiau, de fiecare dată, puii crescuţi în gospodărie, la care se adăugau zarzavaturile din grădina fermei.

Mattie nu încetă să se mire cum fusese posibil ca tatăl său, care era un pionier în aprovizionarea proprietăţii cu tot ceea ce era necesar pentru bunul mers al agriculturii, se mulţumea ca în ceea ce privea bucătăria cu strictul necesar şi uneori nici cu acesta. Părea mulţumit că avea un acoperiş de-aupra capului şi un pat în care să doarmă, iar restul nu-l mai interesa atât de mult.

Cele două surori medicale care-l îngrijiseră pe tatăl ei la început erau foarte punctuale şi conştiincioase, dar căzuse în sarcina lui Mattie să gătească şi pentru ele. în plus, le dusese întotdeauna mâncarea în sufragerie, traversând cu tăvile toată casa.

A fost o mare uşurare pentru ea când cele două plecaseră şi în locul lor venise mătuşa Allie. Era o fiinţă deosebit de caldă şi devenise ca o mamă pentru Mattie şi mâncau împreună la bucătărie. Spre deosebire de cele două surori mai tinere, mătuşa

Allie o ajuta la gătit şi-i arătă cum să folosească mai eficient soba lor veche de gătit, pe bază de kerosen. Cu tot ajutorul ei, însă, treburile nu merseseră de fiecare dată strună şi fuseseră situaţii în care mâncarea nu-i reuşise, din cauza cuptorului.

Probabil aşa se va întâmpla şi diseară, îşi spuse Mattie, supărată pe toată această situaţie, acuzând din nou în gând dezinteresul tatălui ei pentru utilarea bucătăriei cu cele necesare pentru a reuşi măcar să încropească o cină, sau un prânz normal.

în mod sigur, se va întâmpla un dezastru şi în astă seară, se gândi Mattie.

Morcovii erau aproape stricaţi, varza la fel, iar cartofii se înmuiaseră şi prinseseră un miros neplăcut. în plus, untul era rânced, iar laptele praf pentru budincă se făcuse cocoloaşe.

Când scoase budinca din cuptor, Mattie oftă, disperată.

Era aproape la fel de verde ca rochia sa.

- Ah, mătuşă Allie, spuse Mattie văzând-o pe bătrâna doamnă întorcându-se cu tăvile din camera tatălui său. Budinca arată înfiorător şi e preferata tatei.

- N-are importanţă, draga mea, spuse mătuşa

Allie împăciuitor. îi vom da partea care arată mai bine, iar noi vom mânca restul.

- Are importanţă, scânci Mattie ca un copil. Va veni la cină şi un tânăr care colindă ţara pe jos. Nu vreau să vadă toate aceste probleme.

- Unul care colindă ţara pe jos? repetă mătuşa Allie. Draga mea, dar acest om sunt sigură că va fi foarte fericit cu ceea ce va primi. Calul de dar nu se caută la dinţi şi el probabil ştie asta, adăugă ea, surâzând cu căldură.

- Acesta e unul dintre cei care se uită cu atenţie la tot ceea ce se întâmplă în jurul lui, cred. îl vom servi în sala de mese a bărbaţilor şi noi vom mânca aici, spuse Mattie, extrem de supărată.

- Iubito, pregăteşte ceaşca de lapte şi un pahar de apă pentru medicamente şi du-i-le tatălui tău, mai târziu. Eu îi duc chiar acum cina şi, te rog, nu-ţi mai face niciun fel de probleme. Va fi totul cât se poate de bine.

Mattie oftă şi începu să taie pâinea pentru cină. Tare ar fi vrut să fie şi ea la fel de convinsă de acest fapt.

Imediat după aceea, se auzi un ciocănit scurt în uşă şi străinul intră în bucătărie, cu nonşalanţa pe

care Mattie i-o observase încă din primul moment.

Tânăra observă imediat că îşi schimbase cămaşa şi pantalonii, arătând acum deosebit de îngrijit. Cizmele erau lustruite şi toată înfăţişarea lui era total deosebită de cum fusese înainte.

Dând cu ochii de tava din mâinile mătuşii Allie, bărbatul se repezi s-o ajute:

- Unde doriţi să punem asta? întrebă el cu o politeţe deosebită în glas, ceea ce, desigur, o încântă până peste poate pe inimoasa soră medicală.

- Mulţumesc, tinere, pe bufet va fi foarte bine, spuse ea zâmbind, după care se uită spre Mattie ca şi cum ar fi vrut s-o întrebe: Cum să fie acest tânăr un vagabond?

Pentru domnişoara Mottram eticheta era extrem de importantă, iar acest tânăr se dovedea a fi un as în domeniu, observă Mattie. Dacă l-ar fi văzut în aceste momente l-ar fi dat desigur de exemplu, îşi spuse tânăra, care, la fel ca profesoara ei, era deosebit de atentă la aceste detalii.

Trecură cu toţii în sala de mese a bărbaţilor, unde mătuşa Allie transferase, pe nesimţite platourile şi străinul ajută cele două femei să se aşeze, după care se aşeză şi el.

Făcu asta într-un mod atât de firesc, încât gesturile părură a fi parte din natura sa.

- Mă tem că nu ştiu cum te numeşti, spuse Mattie şi aş vrea să te prezint mătuşii Allie, spuse ea, încercând să afle mai multe despre bărbatul care apăruse atât de neaşteptat în viaţa lor.

Acesta se ridică în picioare şi înclină politicos din cap, în direcţia bătrânei doamne:

- Sunt foarte încântat să vă cunosc. E de-ajuns dacă-mi spuneţi Gib. Doar Gibm spuse el şi se aşeză să-şi mănânce supa, zâmbindu-le cu amabilitate celor două femei care-i ţineau companie.

După ce luă două-trei linguri, Mattie renunţă să mai mănânce, ruşinată. Supa nu avea niciun gust. Obrajii i se înroşiră şi tot ce şi-ar fi dorit în acel moment era să bea ceva. Nu făcu însă niciun comentariu.

,,Nu lăsa inconfortul tău să se vadă, atunci când eşti în compania cuiva. Acest sentiment poate fi transmis foarte uşor, ceea ce e un semn de desconsiderare pentru ceilalţi. Nu uita asta," îi sunară în urechi sfaturile mătuşii sale.

Zâmbi, deci, şi începu din nou sa mănânce, ca şi

cum ar fi avut în faţă cele mai delicioase bucate.

Când fu servită însă budinca, umilinţa ei atinse cel mai înalt grad. Cum cea mai bună parte fusese dusă tatălui său, ceea ce rămăsese pentru ei era doar o amestecătură de aluat crud, cu fructe.

în ciuda acestui fapt, fata continuă să se comporte cu demnitate, surâzându-i amabil, străinului. La un moment dat, totuşi, surâsul lui amuzat fu prea mult pentru Mattie:

- Haide, râzi, explodă ea, Râzi, dacă ai chef! Nu eşti nevoit să mănânci oroarea asta! Şi nici dumneata, mătuşă Allie! Ştiu că nu sunt în stare să gătesc nimic. Nu-mi place să gătesc! Urăsc să stau la bucătărie, m-aţi auzit? Urăsc să mă ocup de astfel de lucruri! Mai ales în condiţiile atât de vitrege de aici.

Lacrimile începură să-i invadeze obrajii înroşiţi şi nu reuşi cu niciun chip să le oprească.

Mătuşa Allie rămase cu gura căscată şi o privea încremenită. Nu se aşteptase, nici pe departe, la o astfel de atitudine din partea unei fete trecută prin atâtea şcoli de elită.

Mattie însă fu pe punctul să se ridice de la masă, să fugă oriunde vedea cu ochii şi chiar ar fi făcut asta, dacă n-ar fi auzit vocea poruncitoare dar

extrem de caldă şi de înţelegătoare a omului din faţa ei:

- Aşază-te la loc, domnişoară Bennett. Nu trebuie să faci atâta caz pentru cele întâmplate. Păstrează-ţi calmul, te rog, nu e un dezastru chiar atât de mare, comentă el, cu
înţelegere.

Mattie se aşeză, supusă. Fără să crâcnească. Se supuse. Pur şi simplu.

Capitolul 3

Cu capul plecat, tânăra gazdă se conformă ordinului, lăsându-se pe spate în scaun şi căutându-şi instinctiv batista.

Nimeni n-ar fi putut face altfel în faţa unui ton atât de încărcat de semnificaţii, chiar dacă venea din partea cuiva care fusese invitat în circumstanţe mai mult decât stranii şi care venise la cină doar în cămaşă.

- Nu e nicio problemă cu ceea ce ai gătit, spuse Gib privind-o calm. Nu e bun cuptorul. O să ţi-l repar.

- Nu, nu e nevoie, replică Mattie, furioasă încă pe bărbatul care o făcuse să stea locului, în momentul în care ar fi dat orice să fie singură.

- Ba da, răspunse Gib, amuzat. Pelegrinii sunt bucuroşi să facă un serviciu celor care i-au oferit găzduire, aşa că te

rog nu-mi ram inima, adauga el cu o voce plina de căldură, după care se întoarse spre mătuşa Allie.

- Domnişoara Bennett a avut o problemă care a supărat-o foarte mult, cu vreo două ore în urmă, şi încă nu şi-a revenit. Poate o ceaşcă de ceai fierbinte sau o cafea o va mai înzdrăveni niţel.

- Bineînţeles, Gib, voi face câte o ceaşcă de cafea pentru noi toţi, spuse aceasta şi se ridică imediat.

Mattie se uită cu uimire după ea. Niciodată n-o

mai văzuse pe mătuşa Allie atât de afectuoasă cu un străin.

După câteva minute, bătrâna doamnă se întoarse cu o tavă pe care pusese ceştile cu cafea fierbinte.

Băură licoarea în linişte, ca şi cum tot ce fusese de spus se spusese, apoi, în timp ce Mattie şi mătuşa Allie spălară vasele, Gib se ocupă de cuptor.

Nu mult după aceea, îl auziră declarând satisfăcut:

- Am reuşit să fac o parte din treabă. Ceea ce a mai rămas voi face mâine dimineaţă.

Mătuşa Allie îl privi cu căldură. Spre surprinderea lui Mattie, femeia se arătase, încă de la început, extrem de plăcut surprinsă de alura străinului şi îl tratase cu un fel de afecţiune pe care o arăţi de obicei prietenilor, nu unui om
care abia ţi-a trecut pragul, se gândi Mattie, enervată.

- Ce lucru minunat s-a întâmplat că ai poposit aici!... Putem să-l rugăm pe Bryn să continue, dacă tu trebuie să pleci. Şi el e foarte priceput, nu-i aşa, Mattie? spuse mătuşa Allie cu blândeţe.

Fata se întoarse spre ea, încercând să-şi păstreze calmul, deşi realiza acum ce greşeală făcuse.

- Bryn nu va mai veni, începând de mâine pe-aici. Am uitat să-ţi spun. A plecat.

- Cum a plecat? Dumnezeule mare, nu ne poate face una ca asta!... Cum o să ne descurcăm fără el, acum că tatăl tău e atât de bolnav? Nu poate fi adevărat! E absolut indispensabil aici, în această perioadă. De ce a trebuit să-i facă asta lui Lex? Ce l-a nemulţumit? întrebă femeia, în culmea disperării.

- Ne vom descurca fără el. Nu trebuie să-i spui tatălui meu, însă, nimic despre asta, spuse Mattie, regretând acum din tot sufletul gestul ei.

Urmările puteau fi, într-adevăr, deosebit de grave, se gândi ea, pierzându-şi cu totul încrederea în posibilitatea de a conduce de una singură toată afacerea, acum, în pragul unor lucrări agricole de mare însemnătate.

Gib rămase la locul în care era când începu discuţia şi le privi cu cea mai mare atenţie, fără a face însă nicio mişcare,
astfel că cele două uitaseră cu totul de el.

- A trebuit să plece, mătuşă Allie. Nu mai putea rămâne aici.

- Ah, atunci de-asta ai fost atât de supărată, iubito. Ştii,
A V A . t C* V 1
însa, cât de greu ne va fi fara el.

- L-am dat afară, mătuşă Allie.

- I-ai spus să plece? în situaţia noastră? Ţi-ai pierdut minţile? Vrei să-ţi ucizi tatăl sau ce-a fost în

mintea ta? întrebă mătuşa Allie, disperată.

Mattie nu fu în stare să scoată niciun cuvânt. Era de-acum sigură că nu procedase corect. Trebuia să se comporte cu mai multă diplomaţie, cum putuse fi atât de proastă, să reacţioneze atât de violent, în situaţia disperată în care se găsea familia ei? Dacă s-ar fi străduit puţin mai mult, ar fi găsit, desigur, o soluţie să scape de avansurile lui şi să continue totul ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Acum, însă, nu mai putea da înapoi, oricât de dificil îi va fi fără Bryn.

Atunci, Gib se apropie de ele şi interveni în discuţie, cu calm şi mult tact:

- Domnişoara Bennett a avut dreptate să facă asta, credeţi-mă. N-a avut alternativă. Aveţi cuvântul meu. Am auzit, întâmplător discuţia cu Bryn. Lucrurile erau extrem de grave pentru demnitatea ei şi n-ar fi putut tolera asta
sub niciun motiv, preciză el.

Cuvântul lui? îşi spuse Mattie. De ce ar crede mătuşa Allie în cuvântul unuia ca el?

- Vrei să spui că Bryn.? păru să înţeleagă, uimită, femeia.

- Vreau să spun că i-a făcut o propunere necuviincioasă, profitând de situaţia existentă aici, în acest moment, răspunse bărbatul, ca şi cum cineva îl

rugase să ia apărarea tinerei fete.

- Ah, da. atunci. desigur. murmură nemulţumită, mărtuşa Allie, uitându-se perplexă când la el, când la Mattie. Dar ce ne facem, totuşi? Tu n-ai condus niciodată firma asistată doar de Pirrett, nu-i aşa, draga mea? Şi tatăl tău mi-a spus întotdeauna că Dan Pirrett nu se pricepe la tractoare şi la toate maşinăriile alea agricole.

Era cât se putea de adevărat şi Mattie continuă să tacă, ţinându-şi capul plecat. Nu ştia ce să zică, disperarea mătuşii Allie era cât se putea de întemeiată.

- Peste cât timp îşi va putea relua Lex Bennett munca? întrebă Gib, pe un ton din care se putea deduce că-i venise o idee ce le-ar putea ajuta.

- E greu de spus, replică bătrâna doamnă. Şase săptămâni. Opt săptămâni. depinde de mulţi factori. Eu fac tot ce-mi stă în putinţă să-l ajut să-şi revină cât mai
repede.

- Bine. Voi putea rămâne eu aici, opt săptămâni, spuse el şi le scrută pe amândouă cu foarte multă atenţie, pentru a le prinde, parcă, cea mai mică şi mai fină reacţie.

Mattie făcu ochii mari, surprinsă, măsurându-l din cap

până-n picioare. Pe urma, izbucni în râs şi spuse cu ironie:

- Cum crezi că poţi face tu asta? Tu, unul care umblă de colo-colo cum poate avea habar de ce se întâmplă într-o fermă agricolă? Cred că ţi-ai pierdut minţile sau nu eşti conştient ce înseamnă, de fapt, să te înhami la o astfel de treabă. Nu e o muncă pentru un novice, pentru un. Un. un.

- Vagabond. Sau, mai bine, pelegrin. Acesta e cuvântul cel mai potrivit. Nu mă gândesc atât la tine, domnişoară, cât la tatăl tău, şi cred că la el ar trebui să ne gândim cu toţii în acest moment, replică Gib cu mare seriozitate, privind-o ţintă pe Mattie, fără niciun fel de resentiment, însă.

- Da, cred că e o idee bună, interveni mătuşa Allie, surâzând pentru prima dată de la aflarea teribilei veşti.

- Cred că sunteţi interesaţi să puneţi aici unele lucruri pe picioare, iar eu nu sunt chiar atât de nepriceput. Dacă mă voi bucura de sprijinul vostru, s-ar putea chiar să reuşesc să fac ceva destul de însemnat pe-aici.

- Da, Gib, te vom sprijini cu tot ce va fi nevoie, răspunse mătuşa Allie, bucuroasă să-l vadă pe Lex ieşit din impas.

- Aş vrea însă să-l văd mai întâi pe domnul Lex

Bennett, spuse Gib foarte hotărât, uitându-se când la una, când la cealaltă.

- Cât timp ai vrea să vorbeşti cu el? întrebă mătuşa Allie, pe un ton profesional.

- Zece minute. Nu cred că am nevoie de mai mult, replică bărbatul cu calm, încercând să surâdă, pentru a mai destinde atmosfera.

- Nu-i vei spune lucruri care să-l neliniştească, nu-i aşa? întrebă îngrijorată mătuşa Allie, cu ochii măriţi, ca şi cum ar fi vrut să dea şi mai mare importanţă rugăminţii ei.

- Nu, dimpotrivă, răspunse Gib calm.

- Foarte bine. Atunci voi merge eu mai întâi la el şi tu vei intra după câteva minute.

Gib se uită o clipă spre Mattie, care părea atât de neajutorată în acel moment, după care se întoarse din nou spre mătuşa Allie:

- Minunat. Vă voi da timp să-l pregătiţi, replică el şi ieşi din încăpere, nu înainte de a-i arunca încă o dată lui Mattie o privire fugară.

Mattie aşteptă ca uşa să se închidă în urma lui, după
care spuse în şoaptă, dar destul de alarmată:

- Mătuşă Allie, sper că n-ai vorbit serios. Nu ştim nimic despre el. Poate fi un hoţ sau un criminal. Poate fi orice. Habar n-avem de unde a venit şi unde

se duce, cum putem da ferma pe mâna unui astfel de om?

- Nu fi prostuţă, Mattie. Ajunge să-l priveşti cu atenţie pentru a-ţi da seama că poţi avea încredere în el. Sunt soră medicală, iubito, crede-mă, am destulă experienţă cu oamenii.

Mattie încercă să-şi stăpânească furia în faţa acestui răspuns bazat doar pe intuiţie şi pe nimic altceva.

- Uită-te la hainele lui, mătuşă Allie.

- Nu e un argument, pentru mine. Cu cât înaintăm în vârstă, hainele pe care le-mbrăcăm nu mai prezintă o importanţă atât de mare, pentru că încep să ne procupe lucruri mult mai profunde. Poate e greu acum, pentru o tânără manechin, cum eşti tu, să înţeleagă toate acestea, dar, în timp, sunt convinsă că-mi vei da dreptate. E un adevăr incontestabil.

- Dar ai văzut ce barbă mare are, cine ştie ce se ascunde în acest fapt?

- Când cineva e foarte bolnav, replică mătuşa Allie, renunţă să se mai bărbierească, pentru că orice atingere a feţei îi face rău.

- Bine, accept, atunci, dacă dumneata crezi că e bine aşa şi dacă te încrezi în manierele şi în tonul lui autoritar, răspunse Mattie, având impresia că tot

universul conspiră acum împotriva sa. Nu uita însă că cei mai mulţi oameni care aleg calea pe care a ales-o el o fac sau pentru a scăpa de vreo pedeapsă sau pentru că au un caracter foarte slab şi nu fac faţă unei vieţi organizate.

- Nu văd niciun fel de slăbiciune în caracterul lui.

- Crede-mă, mătuşă, ştiu ce vorbesc. Altfel de ce s-a oferit sa ramâna?

- Dacă are un motiv, nu înseamnă că nu poate fi unul bun. Ai auzit ce- a spus. Vrea să-l ajute pe Lex. Dumnezeu ni l-a trimis. Şi eu îl iubesc pe Lex şi nu vreau să i se întâmple nimic rău. A suferit destul.

Mattie o privi cu ochii măriţi. Gândul că o femeie îl iubea pe tatăl ei, în modul cum această femeie îl iubea, nu-i trecuse prin minte până acum.

- Tatăl meu ştie că-l iubeşti?

- Da, draga mea şi ceea ce este extraordinar, e că şi el mă iubeşte. îl iubesc de ani de zile, Mattie, dar n-am putut vorbi despre asta, înainte de a-mi spune el ce simte pentru mine. Acum, tot ce aşteptăm e ca el să se facă bine, din nou.

Lex n-o iubise niciodată pe ea, se gândi Mattie, dar o iubea pe această femeie.

Era dezolată, dar nu trebuia să arate asta. Tatăl

sau o iubea pe mătuşa Allie şi avea nevoie de ea, iar ei nu trebuia să-i pese, chiar dacă sperase că după moartea lui Nick relaţia lor se va schimba în bine.

O relaţie însemna dragoste, nu doar să trăieşti în acelaşi loc, şi ea nu simţise niciodată dragoste din partea tatălui ei.

Ah, de ce simţea atâta durere văzând că Lex s-a ataşat de altă femeie când, oricum, era obişnuită deja cu răceala lui faţă de ea. Trecuseră o mulţime de ani de când avusese pentru ea vreun semn de afecţiune. Nu, nu trebuia să fie invidioasă. Trebuia să se bucure pentru el, într-adevăr. Allie îl iubea şi-i oferea echilibru.

Aşadar, spuse cu faţa toată numai zâmbet:

- Sunt foarte, foarte fericită pentru voi. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe amândoi, mătuşă Allie.

După ce o îmbrăţişă pe femeia care-i oferise o surpriză atât de mare în acea seară, Mattie ieşi din bucătărie şi se aşeză pe un fotoliu, în sufragerie.

Nimeni nu-şi putea închipui de cât efort avusese nevoie pentru această îmbrăţişare, dar reuşi să se comporte cât de cât normal.

Acum se simţea mai singură ca niciodată.

Pentru un moment, se întrebă ce căuta ea la Twin Rivers, de vreme ce era atât de puţin iubită acolo, dar realiză în acelaşi timp că nu putea pleca,

deocamdată, în altă parte. Era Mattie Bennett, fiica lui Lex Bennett şi trebuia să rămână acolo atâta timp cât tatăl său era bolnav.

Totuşi, putea lipsi câte o perioadă de aici, îşi spuse ea, imediat.

Să se întoarcă la Sydney? Nu ştia dacă era bine. Nu mai ştia nimic, în momentul de faţă. Totul era atât de confuz în mintea ei şi n-avea pe nimeni cu care să se sfătuiască, sau cu care să împartă această povară a nesiguranţei.

Să reînceapă să pozeze? Nici asta nu ştia dacă era cazul să facă.

Vroia o relaţie serioasă cu un bărbat, iar bărbaţii din Sydney nu erau capabili de aşa ceva, după câte reuşise să-şi dea seama, în timpul petrecut acolo.

Vroia o dragoste profundă, ca cea a mătuşii Allie pentru tatăl său, care să reziste peste ani, în ciuda tuturor dificultăţilor care se pot ivi.

Mătuşa Allie fusese una dintre cele mai devotate şi mai generoase prietene ale mamei sale, femeia pe care Lex o alesese în locul ei. Dragostea acestei femei nu ceruse nimic în schimb, niciodată.

Nu se căsătorise niciodată, iar acum Lex se întorcea la ea şi recunoştea că avea nevoie de ea.

Nu, nu putea face sau spune nimic ce ar putea s-o supere pe acestă femeie minunată, iar dacă ea dorea

ca Gib
sa ramâna, va fi de acord.

Era acum mai calmă şi trebuia să recunoască faptul că ceea ce o enervase cel mai mult era forţa cu care o domina acest bărbat.

Nu mai întâlnise niciodată pe cineva de genul acesta. Omul acesta o făcea să i se supună, chiar împotriva voinţei ei, ca şi cum vorbele lui ar hipnotiza-o.

Ce anume îl făcea să aibă această putere asupra ei? se întrebă Mattie, închizând ochii şi încercând să pătrundă misterul care-l învăluia pe străinul care o răvăşea astfel.

Aşadar, bărbatul hotărâse să se oprească pentru o vreme din drumurile în care era însoţit doar de „Matilda" sa şi să rămână să-l ajute pe Lex.

O astfel de hotărâre dovedea o mare încredere în forţele proprii, se gândi Mattie.

Niciun alt bărbat n-ar fi putut lua atât de uşor o astfel de hotărâre.

O făcuse însă unul îmbrăcat ca de circ, îşi spuse ea, gândindu-se cât de surprinzătoare putea fi uneori viaţa. Fără să ştie exact de ce, îi displăcea profund aroganţa zacestui străin.

Subiectul meditaţiei sale se întoarse, intrând pe uşa din

spatele casei.

în timp ce traversă încăperea, tocmai îşi punea la loc, în buzunarul de la şold, portofelul.

Mattie avu timp să constate că era genul acela negru, din piele de porc, dar foarte bine îngrijit, cu toate capetele în perfectă stare.

- Individul acela Bryn aştepta în birou, în momentul în care am trecut pe acolo, venind spre tine. I-am spus că-l voi plăti eu mâine dimineaţă. îmi poţi lăsa cecul după ce-l voi vedea pe tatăl tău. Nu cred că trebuie să-l mai vezi pe acest bărbat.

- Mulţumesc, se pomeni răspunzând neajutorată tânăra, deşi începu să fiarbă, pe dinăuntru, din cauza impertinenţei acestui om care şi începuse să ia decizii în numele ei. Era totuşi extrem de curioasă să ştie care a fost reacţia lui Bryn, în faţa acestui om.

- îi voi da eu cecul mai târziu.

- De ce să faci asta? Sunt sigură că-l vei plăti mult mai mult decât merită.

- Da, mult mai mult. Nu vreau să spună că a lucrat la Bennett pe nimic.

- Voi veni cu tine. Un bărbat refuzat e deosebit de vindicativ, întotdeauna. Va trebui să vedem mai întâi registrele tatălui tău. Dar asta după ce voi vorbi cu el. îmi arăţi tu unde e camera lui sau o aştept pe mătuşa ta?

A

- Iţi voi arăta eu camera.

Spera că tatăl său, în ciuda dorinţei mătuşii Allie, îi va arăta uşa acestui om. Va fi o lecţie folositoare, îşi spuse Mattie şi-i făcu semn s-o urmeze.

Lucrurile nu pot merge pe o cale atât de greşită, se gândi ea, în timp ce-i arătă bărbatului unde era dormitorul tatălui ei.

Bătu uşor la uşă şi intră.

Mattie se duse pe verandă.

După câteva minute, Gib şi mătuşa Allie ieşiră din camera lui Lex.

Gib avea o faţă extrem de serioasă, dar femeia zâmbea mulţumită.

Zărind-o pe Mattie, se apropie, lăsându-l pe Gib în hol.

- Totul va fi foarte bine, draga mea. I-am vorbit tatălui tău despre plecarea lui Bryn.

A spus să-i oferim lui Gib una dintre camerele de oaspeţi şi sa avem grija sa-i asiguram mesele. Şi a mai spus. ezită, ea, pentru o clipă, să cooperăm cu Gib şi să-i ascultăm toate instrucţiunile. Tatăl tău e foarte mulţumit că Gib va rămâne aici în această perioadă.

Mattie începu să tremure din tot corpul, iar faţa îi deveni pământie. Ochii îi scăpărară fulgere. Cum era posibil ca acest nimeni să-i poată determina pe toţi

să creadă în el? se întrebă ea, cu nervozitate extremă.

- Aş putea să-l văd şi eu pe tata? ceru tânăra.

- îmi pare rău, iubito. A spus că vrea să te vadă mâine dimineaţă. E obosit acum, dar e liniştit cu privire la mersul fermei. Gib l-a încurajat şi acum e relaxat şi priveşte fără teamă în viitor. Mattie scoase un oftat atât de uşor încât îi scăpă cu siguranţă mătuşii Allie, dar nu-i scăpă lui Gib, care o privea din hol cu cea mai mare atenţie.

După câteva momente, bărbatul se apropie şi-i spuse încet:

- Vino în biroul tatălui tău, domnişoară Bennett. Avem câteva probleme de rezolvat şi ar fi mai bine dacă nu va trebui să te plictisesc cu ele mâine dimineaţă.

După ce spuse acestea, Gib o prinse de braţ şi nu-i dădu drumul până nu ajunseră în birou. Mattie încercase să se opună, dar în zadar.

Bărbatul aprinse lumina şi-i ordonă în stilul lui caracteristic:

- Stai jos şi relaxează-te. Spre deosebire de Bryn, eu sunt imun la alura ta sofisticată, spuse el şi deschise biletul de pe masa de scris, adresat lui ,,Bryn, J.E”:

O Matildă e destul pentru orice bărbat şi eu o am, deja, pe a mea, spuse Gib.

Capitolul 4

A doua zi dimineaţă, Mattie se trezi mai devreme ca de obicei.

r^ I A i w w . /*w • w t * A

Facu un duş, se îmbrăcă şi facu puţina ordine în camera sa, după care coborî la bucătărie. Nu era nimeni acolo şi nici nu exista vreun semn că ar fi fost.

Se hotărî să-l caute pe Gib în camera care-i fusese rezervată. Trebuia să fi aprins focul la bucătărie pentru pregătirea prânzului şi el spusese cu o seară înainte că va termina de reparat soba în dimineaţa aceasta.

Bătu uşor în uşă dar nu-i răspunse nimeni, aşa că se decise să intre pentru a vedea ce se întâmplase că bărbatul nu se trezise încă.

Totul, în cameră, însă, părea neatins.

Mattie se întoarse la bucătărie.

După câteva minute veni şi Charles, aducând laptele şi

- spre surpriza lui Mattie - câteva bucăţi de carne de viţel, proaspete şi apetisante.

Bărbaţii australieni preferau carnea la micul dejun şi, desigur, Gib nu făcea excepţie de la această regulă şi-i ceruse lui Charles să aducă nişte carne.

înainte de a pleca, Mattie îl rugă pe Charles să aprindă focul, pentru a fi sigură că nu risca nicio întâmplare neplăcută.

După ce bărbatul ieşi, tânăra pregăti carnea pentru grătar şi o puse la foc.

Deodată, auzi nişte paşi şi-şi întoarse capul spre uşă.

Gib?

Era atât de schimbat, încât nu-i venea să-şi creadă ochilor.

îşi dăduse barba jos şi arăta cu vreo zece ani mai tânăr, astfel că părea să aibă treizeci de ani, în loc de patruzeci.

Brusc, Mattie se gândi că omul acesta auzise de boala tatălui său, poate chiar de moartea lui Nick, şi venise aici

Aî1" VV.t w

cu gândul sa se capatrnasca.

Un vânător de şanse, îşi spuse ea, privind cu ochii încă măriţi de surpriză bărbatul elegant din faţa ei.

Da. Acum parcă reuşea să vadă prin el.

Când îi întâlni privirea, însă, un sentiment de inconfort puse stăpânire pe toată fiinţa ei. Gib îşi fixă ochii în ai ei, atât de adânc, încât tânăra avu impresia că-i citise toate gândurile.

Furioasă, adăugă două ouă la friptura care tocmai se rumenise şi o strigă pe mătuşa Allie cu o voce seacă, profesională.

Femeia intră zâmbind, dar nu se arătă la fel de surprinsă de schimbarea lui Gib, deşi observă şi ea

diferenţa:

- Ah, Gib, îţi stă foarte bine aşa, de ce ţi-ai lăsat, înainte, barbă?

- Din comoditate. N-am purtat întotdeauna barbă.

Mattie îl privi lung. Ceea ce vroia să spună, probabil, era
că nu fusese întotdeauna un simplu vagabond, îşi spuse ea.

De altfel, avea mâinile destul de fine şi unghiile foarte îngrijite. Ştia însă că o serie întreagă dintre cei care aleg să colinde ţara fără niciun scop precis, aveau studii universitare şi maniere deosebit de elegante.

Pofta de mâncare a lui Gib se dovedi foarte mare, astfel că bărbatul înfulecă repede două fleici de carne şi două ouă ochiuri, plus câteva felii mari de pâine cu marmeladă, după care bău trei ceşti de ceai negru şi fierbinte, după obiceiul boşimanilor.

Pe urmă, se ridică de la masă şi o privi pe Mattie cu răceală.

- Mă întreb dacă poţi să-mi faci un pachet cu mâncare pentru prânz. Plec să inspectez pământurile, împreună cu Pirrett şi Thomas.

- Da, îţi voi pregăti ceva, răspunse Mattie cu aceeaşi răceală. Peste o oră şi un sfert va fi totul gata.

- Mulţumesc. Altceva, acum. Există vreo hartă a proprietăţii, pe care s-o pot vedea?

- Da, pe perete, în biroul tatălui meu.

- Mă voi întoarce în cincizeci de minute. Mulţumesc pentru micul dejun. Friptura a fost perfectă.

Nu dorise să coopereze cu acest străin, în ciuda celor spuse de Lex, dar exista un magnetism atât de special la acest bărbat, încât te făcea să-i execuţi imediat fiecare dorinţă.

Schimbarea lui Gib nu fusese doar fizică. Fără barbă, arăta mult mai tânăr, dar şi mult mai periculos. Nu mai avea nimic din îngăduinţa şi din căldura de dinainte.

Pentru prima dată după ani de zile, Mattie îşi dori ca mama ei să fi fost cu ea. Ar fi fost destul s-o privească acum în ochii ei mari, albaştri şi calmi, pentru a se linişti.

Lucy şi Nellie veniră şi ele în bucătărie, salutând-o voioase.

In concepţia lor, viaţa era făcută să te bucuri de ea, astfel că nu le puteai vedea niciodată triste. Molipsindu-se de starea lor de spirit pentru un moment, Mattie le zâmbi puţin mai relaxată şi le arătă ce au de făcut în dimineaţa aceea.

Il auzi apoi pe Charles dereticând prin faţa uşii şi

se duse la el, preocupată de ceea ce-i va pune lui Gib în pachet pentru prânz.

- Charles, spuse ea, aproape rugătoare. Crezi că poţi să mai faci rost de nişte carne pentru prânzul lui Gib?

- Da, doamnă, răspunse el imediat. Voi aduce şi pentru micul dejun de mâine. Gib pare să nu mănânce altceva, aşa ca voi avea grija sa existe rezerve de carne în casa.

- Mulţumesc, spuse Mattie, întrebându-se dacă Gib îi hipnotizase pe toţi, că nimeni nu se mai gândea la altceva decât la ceea ce dorea sau nu dorea el.

- Cu plăcere, doamnă, răspunse Charles, pregătindu-se de plecare. Pe curând, adăugă el, îndepărtându-se.

- La revedere, Charles, şi mulţumesc încă o dată, răspunse Mattie.

Deodată, privirile îi fură atrase de agitaţia care se vedea la padoc.

Un grup de bărbaţi încercau să ridice pe picioare un cal care se încăpăţâna să stea aşezat. Mattie îşi duse mâna deasupra ochilor, pentru a-i apăra de soare şi pentru a vedea astfel mai bine.

Era calul nărăvaş pe care tatăl său încercase de atâtea ori să-l călărească, dar se dovedise imposibil şi renunţase să-l mai folosească.

Gib vroia acum acest cal, îşi spuse ea, enervată.

Va trebui să aibă o discuţie dură cu el pe acestă temă, se gândi fata.

Charles se întoarse cu carnea, Mattie o pregăti, iar când Gib veni din nou în bucătărie, pachetul pe care-l ceruse era gata.

- Mulţumesc, spuse el, luând cu nepasare mâncarea împachetată cu grijă de Mattie.

Când ajunse aproape de uşă, se întoarse spre tânăra fată care rămăsese în picioare, privindu-l cu nemulţumire.

- Mi-au fost de mare folos hărţile alea, mulţumesc.

Mattie continuă să stea încremenită.

- S-a întâmplat ceva? întrebă el. Pari cam frustrată.

- Sunt ... sunt foarte bine, mulţumesc, răspunse ea, incapabilă de a rosti altceva.

- Bine, atunci.

Ai grijă de tine şi. o zi liniştită.

Phiu! făcu Mattie în sinea ei. O zi liniştită? Nu va avea nici ea, dar nici el o zi liniştită.

Mattie îşi pieptănă părul în faţa oglinzii de la măsuţa de toaletă din camera ei.

Ura să fie neglijentă şi, în plus, trebuia să-şi protejeze pielea de vremea caldă din acea regiune, aşa că îşi rezervă câteva minute special pentru asta.

în timp ce-şi masa faţa, realiză că forfota obişnuită din casă de la acea oră încetase brusc.

Se uită pe fereastră, curioasă şi observă că aproape tot personalul era strâns la padoc.

Coborî în graba şi ieşi în curte, apoi încerca sa se strecoare neobservată până aproape de grupul care privea cu atenţie mărită ceva destul de neobişnuit, după toate aparenţele.

Pe măsură ce se apropie, îşi dădu seama ce se întâmpla şi se ascunse dupa un copac, dupa care se caţara pe un balot de lucernă din apropiere, pentru a vedea şi mai bine spectacolul care avea loc.

Gib mângâia calul nărăvaş pe care nu reuşise nimeni să-l stăpânească până atunci, vorbindu-i cu acelaşi glas
atrăgător care-i făcea pe toţi din jur să i se supună.

- Cum îl cheamă? întrebă Gib grupul care privea uimit curajul bărbatului care-i cucerise pe toţi.

- Survio! strigă Charles.

- Survio, repetă Gib, pe un ton afectuos, ca de îndrăgostit.

Calul îi privi liniştit, cu capul întors într-o parte.

Apoi, cu o viteză fulgerătoare Gib îl încălecă.

Nărăvaşul încercă să-l doboare, ridicându-se pe picioarele din spate, dar călăreţul se dovedi foarte

abil. Apoi, Gib dădu pinteni calului şi-i strigă lui Charles:

- Deschide poarta!

Toate privirile erau aţintite spre Gib şi Survio, calul care fusese învins şi care ţâşni acum afară, supus comenzii bravului călăreţ.

Nimeni nu reuşi înca sa rupa tacerea care se lasase în urma lor.

In cele din urmă, Blue Darcy spuse:

- Şi-a găsit, naşul, Survio!

După câteva minute, Gib şi calul său se întoarseră în padoc. Arăta extrem de obosit. Animalul, de asemenea.

Gib îi privi surâzând scurt, după care le spuse, stând mândru în şa:

- V-aţi distrat destul!... Acum, la muncă.

Grupul nu prea părea dornic să se despartă de noul lor ortac, dar, în acelaşi timp, fiecare din ei îşi dorea să-i facă în voie lui Gib.

Charles rămase mai în urmă, iar când Gib se apropie, dându-se jos de pe cal, îi strigă:

- Eşti grozav, Gib, eram sigur că tu o să reuşeşti!

- Eşti un bătrân tare şmecher, Charles, spuse Gib, bătându-l pe umăr.

Mattie se dădu jos de pe balotul de lucernă pe care se urcase ca să vadă mai bine şi se îndreptă

încet spre casă.

Trecu prin sufragerie şi urcă în dormitorul ei, unde îşi pieptănă din nou părul, îşi pudră puţin faţa, îşi aplică un strat subţire de ruj, de culoarea piersicii şi se duse să-şi vadă tatăl.

îl găsi sub un munte de pilote, aranjate profesional de Allie, cu ochii închişi.

Când îşi întoarse capul şi se uită la ea, Mattie spuse încet, aşezându-se pe scaunul de lângă pat:

- Bună, tată.

- Mattie. E totul în regulă? întrebă el şi abia atunci fata realiză cu adevărat cât era de bolnav.

- Da, îl asigură ea.

- Bryn a plecat. Vă descurcaţi fără el?

- Da, tată, a plecat azi-dimineaţă, dar nu e nicio problemă.

- Da. Mai bine că a plecat. Nu ai de ce să te temi că vei mai păţi ce ai păţit cu Bryn, cu bărbatul care l-a înlocuit. E alt aluat. Cum îl cheamă? Are un nume destul de ridicol.

- Gib.

- Da, Gib. Vei face tot ce va spune el, de acum încolo, m-ai auzit? îi spuse el, privind-o drept în ochi.

- Da, tată, dar să nu te gândeşti că.

- Nu mă mai gândesc la nimic. M-am gândit toată noaptea, înainte de a fi sigur că-ţi pot spune asta.

Acum, du-te, Mattie. Să faci tot ce ţi-am cerut şi nu mai comenta. Dumnezeu ştie de ce le place atât de mult femeilor să comenteze şi să tot comenteze.

Mattie se ridică. Chiar şi atât de bolnav fiind, tatăl ei rămânea la fel de dezinteresat de ea. Nu avea chef de nimeni, cu excepţia mătuşii Allie şi, probabil, a lui Gib.

- Da, tată, am înţeles. N-am vrut să comentez. Am vrut doar să-ţi spun ceva, dar n-are importanţă. Tot ce contează e să te faci bine, spuse ea şi se îndreptă încet spre uşă.

- Şi. Mattie, adăugă el.

- Da, tată, răspunse ea, întorcându-se brusc.

- Dacă Gib are nevoie de haine, cămăşi sau costume, sau orice de felul ăsta, dă-i, te rog, din hainele rămase de la Nick.

Mattie simţi că intră în agonie. Era într-adevăr tatăl ei, cel care-i vorbise?

- Oh, Nick. Da. Vrei să fac asta? Să-i dau hainele lui Nick? Replică ea, înnebunită de durere.

- Da, pentru numele lui Dumnezeu, m-ai auzit bine. Mai avem lucrurile lui Nick, nu-i aşa?

- Da, tată, nu-ţi face griji, spuse ea şi ieşi din încăpere. Nu trebuia să plângă. Viaţa trebuia să continue, cu bune
şi cu rele. Se duse direct în camera pe care o

ocupase Nick

şi se aşeza pe un scaun, încercând sa nu se gândeasca la nimic. Trebuia să fie practică.

Nu era timp pentru suferinţă.

Nu ştiu cât timp rămase acolo, nici de ce se dusese, dar nici măcar nu se gândise la hainele lui Nick.

Ziua îi păru interminabilă.

încercă să-i scrie o scrisoare fetei care-i fusese colegă de apartament la Sydney, dar nu reuşi să se concentreze şi renunţă.

Se duse apoi în bucătărie, unde carnea era deja pregătită pentru a fi pusă la frigare. Mattie curăţă zarzavaturile şi încercă să se relaxeze puţin, vorbind cu Lucy şi Nellie care lucrau şi râdeau cu poftă, în acelaşi timp. Viaţa lor simplă era lipsită de griji şi cele două femei
erau, în permanenţă, foarte vesele.

După asta, tânăra domnişoară Bennett se retrase, pentru a face un duş.

Se întoarse apoi în bucătărie şi supraveghe legumele pentru cină, când Gib intră şi el înăuntru.

- Cina va fi gata în câteva minute, spuse ea, aruncându-i o privire discretă.

Se părea că muncise destul de mult astăzi, pentru că cizmele îi erau prăfuite, iar părul i se lipise de cap,

ca după o transpiraţie abundentă.

- Nu-i nici o problemă, domnişoară Bennett, spuse el. N-am venit pentru mâncare. Am venit să văd dacă arcul meu cu săgeţi e la locul unde l-am pus.

- Ai cămaşa murdară, n-ai putut s-o schimbi?

- Nu. Pe cealaltă am spălat-o, replică el, venind foarte aproape de ea.

Mattie începu să se simtă nervoasă. Sosul alb, pentru supă, cerea o atenţie deosebită şi nu putea face nimic cu namila asta în spatele ei.

Bărbatul începu apoi s-o scuture pe umăr şi pe braţe:

- Ştii că ai fire de lucernă pe haine? întrebă el, pe ton de conversaţie.

Cum putuse fi atât de proastă? se întrebă ea. Işi făcuse duş, dar pe urmă se îmbrăcase la repezeală cu aceleaşi
haine, fără a le controla, cel puţin.

- Ce-ai făcut? Te-ai trântit în lucernă? spuse el amuzat. Asta nu prea se potriveşte cu sofisticata domnişoară Bennett.

- Da, e adevărat. Nu ştiu cum au ajuns pe hainele mele,
încerca ea sa mintă, dar obrajii îi luasera foc.

- Ba, ştii, spuse el, prinzând-o de bărbie şi forţând-o să se uite în ochii lui. Şi ştiu şi eu. Te-ai

ascuns să vezi ce se petrece, azi-dimineaţă, nu-i aşa?

Ai crezut că mă voi prăbuşi de pe cal şi nu voiai să pierzi spectacolul? spuse el râzând.

- Răspund în faţa tatălui meu pentru tot ceea ce se petrece pe moşie, răspunse ea, rece, apoi adăugă brusc şi
în mod surprinzător pâna şi pentru ea însăşi:

- Poţi să-mi spui Mattie, aşa cum îmi spune toată lumea. Bărbatul o privi lung şi extrem de serios, iar când vorbi,
tonul lui fu la fel de grav ca privirea cu care o măsura:

- Mulţumesc, Mattie. îmi place foarte mult să-ţi spun pe numele mic. aşa cum face toată lumea.

Capitolul 5

Cina fusese reuşită în seara aceea, iar mătuşa Allie fusese prima care remarcase acest lucru.

- Draga mea, dar e o cină pe cinste, chiar eşti o foarte

1 W 1 V . W V A l t W | 1 V

buna bucatareasa, zâmbi ea cu căldură.

- Doar pentru că acum am un cuptor mai bun, răspunse Mattie, zâmbind la rândul ei, fericită.

- In weekend îţi voi aduce unul nou. Am ceva treabă prin regiune şi cu această ocazie voi cumpăra şi cuptorul. Vreau să ştiu mai multe despre terenurile care sunt irigate şi care nu, prin părţile astea. Râul seacă aici peste vară, Mattie?

- Nu, niciodată. Are un debit mai mic de multe ori, dar

A . A 1 • • - (W W W A w p v w w

nu s-a întâmplat mciodata sa ramâna fara apa.

- Vreau să aplic şi aici un sistem de irigare pe care l-am văzut în State.

- Dar ce Dumnezeu ai căutat în State? întrebă Mattie, surprinsă dar şi dornică să afle câteva lucruri în plus despre el.

- îţi vine să crezi, sau nu, sunt licenţiat. Sunt inginer de profesie, iar apele şi podurile au fost pasiunea mea dintotdeauna.

- A, înţeleg, spuse Mattie încet.

De fapt, nu era o surpriză chiar atât de mare pentru ea. Se vedea cât de colo că era un om educat. Ce se întâmplase, însă, că ajunsese astfel? Femei? Fraudă? Crimă? O căsătorie nefericită? Bigamie? Toate erau posibile, reflectă ea, privind cu coada ochiului spre bărbatul care prezenta atâtea necunoscute pentru ea.

Mattie îl privi pe Gib cu insistenţă.

- Am ceva pe nas? întrebă el râzând. Ori poate mi-a crescut barba prea repede? adăugă el.

- Poftim? Ai spus ceva?

- Nu. Şi nici tu. Dar mă priveai atât de straniu, încât mă întrebam dacă mi-au crescut două capete.

- Oh, iartă-mă. Eram foarte departe de aici. Am un sac de probleme şi mă fură gândurile câteodată.

TAA WW wA At•A.W • V.

Reîncepură sa mănânce amândoi în tăcere, iar matuşa Allie se ridică pentru a-i duce cina lui Lex.

- Aş putea să te văd mai târziu, pentru câteva minute? întrebă Mattie, gândindu-se că era într-adevăr mai bine să-i ofere câteva haine din garderoba lui Nick, dar nu vroia să-i facă propunerea de faţă cu mătuşa Allie, care se auzea întorcându-se.

Nu vroia să-l ofenseze.

- E ceva personal, continuă ea încet întrebându-se dacă a făcut bine abordând acest subiect.

- Bine. Vino în birou, după ce mănânci. Te voi

aştepta acolo.

In momentul când Mattie intră în birou, Gib tocmai studia hărţile de pe perete, dar imediat ce o văzu îi oferi un scaun, ca şi cum ar fi fost biroul lui propriu, observă Mattie.

Era acel gen de persoană care lua iniţiativa, indiferent unde se afla, se gândi Mattie uitându-se lung la bărbatul care părea atât de sigur pe el.

Se aşeză în faţa ei pe un alt scaun şi-şi scoase din buzunar tutunul şi foiţele pentru ţigarete.

- Ce anume vroiai să-mi spui? întrebă Gib calm, făcându-şi ţigara cu dexteritatea care o uimea pe tânăra fată atât de mult, ori de câte ori îl vedea.

- Vroiam să te întreb dacă. dacă ai nevoie de nişte haine, spuse ea, continuând să-i observe mişcările.

- Ceva din garderoba fratelui tău?

Fata încuviinţă.

- Mulţumesc, Mattie. Mi-a propus asta şi tatăl tău, dar nu e necesar. Mi-a părut foarte rău când am auzit ce s-a întâmplat cu fratele tău. întotdeauna, cei mai buni dintre noi dispar primii. Aşa e şi în timp de pace şi în timp de război, comentă el cu un glas straniu.

Mattie simţi cum lacrimile încep să-i curgă pe obraji. Fusese o remarcă frumoasă şi extrem de adevărată.

în plus, părea că fusese făcută din toată inima.

Nick fusese într-adevăr un bărbat inteligent şi dinamic, iar moartea lui îi părea, chiar şi acum, incredibilă.

- Atunci, nu vrei nimic, Gib? Poate o jachetă.

- Nu, mulţumesc. Intenţionez să-mi aduc aici nişte lucruri din cele pe care le am deja la adresa mea de bază. Te-ai gândit, probabil că am o. bază, nu-i aşa? surâse el.

Mattie îi surâse la rândul ei. în acest moment, Gib îi plăcea foarte mult. Faţa lui avea o luminozitate aparte şi ochii îi sclipeau inteligenţi şi calzi.

- Mattie. spuse el, cercetându-şi ţigara. Am observat că oferta pe care mi-a făcut-o tatăl tău cu privire la hainele lui Nick te-a supărat. Nu trebuie. N-a făcut-o pentru că l-a uitat sau pentru că-l doare mai puţin. Bărbaţii pur şi simplu, văd uneori lucrurile din alt unghi. Sunt mult mai practici. Inţelegi ce vreau să-ţi spun? Tatăl tău e un om foarte deosebit.

- Da, mulţumesc, Gib. Da, cred că înţeleg. Doar că e dureros că nu mi-a vorbit niciodată de Nick până acum, de la moartea lui încoace. Mă întreb de ce? Şi eu l-am iubit la fel de mult.

- Da. Aproape toţi bărbaţii fac aşa. Alungă gândul care-i pot răni, sau care le menţin durerea în suflet.

- Inţeleg, spuse ea cu ochii în lacrimi. Imi spuneam că e egoist şi că n-are nevoie de nimeni.

- Ba da, are. Dar oamenii puternici de calibrul tatălui tău preferă genul de femeie puternică, de la ţară. O astfel de femeie le dă suportul moral. Dar prezenţa ta aici îi oferă, de asemenea, o stare de confort psihic. Chiar dacă o spune, chiar dacă nu, replică el.

- Da, sunt bucuroasă acum că am rămas aici şi sunt bucuroasă şi că tata o are pe mătuşa Allie. Ştii?. Se vor căsători imediat ce tata se va face bine, spuse Mattie bucuroasă.

- Adevărat? De cât timp ştii asta, Mattie?

- Mătuşa Allie mi-a spus azi-noapte.

- Şi tu ce vei face, atunci?

- Mă voi întoarce la Sydney, unde bărbaţii sunt superficiali şi nu sunt interesaţi de fotomodele la modul serios, pentru că nu suportă independenţa lor, nu-i aşa? Nimeni nu stă cu o astfel de fată mai mult de o săptămână sau două. Când pleacă, pleacă pentru alta mult mai bătrână şi mult mai grasă, dar în public le place să iasă tot cu tânăra şi şarmanta Roselle. Acesta e numele meu profesional, Roselle. N-ai auzit de ea, sunt sigură, dar în Sydney numele acesta e pe buzele tuturor bărbaţilor. Şi asta doar pentru că are picioare lungi, păr blond şi pometi înalţi care prind bine lumina şi o fac extrem de fotogenică. Bărbaţii se înghesuie s-o caute pentru a fi cu ea.

Bărbaţi puternici sau mai puţin puternici, bărbaţi cu ienturi şi case cu piscină, cu maşini de curse, cu buzunarele pline de bani şi conturi incredibile în bancă. Mă crezi, Gib? Toţi o vor pe Roselle.Dar nimeni n-are nevoie de ea. O vor doar pentru că.

A

- încetează, Mattie! îi ceru Gib.
- Pentru că.

Bărbatul se ridică de pe scaun şi o scutură cu putere, privind-o furios şi acuzator în ochi, nu fără oarecare milă, însă.

- Taci odată din gură, Mattie, ai auzit? N-am niciun chef să te aud vorbind despre toate astea.

- O vor dar n-au nevoie de ea, continuă Mattie, şoptind îndurerată, ca pentru ea însăşi.

- Am spus să-ţi ţii gura! strigă el, dar o strânse cu putere la piept, mângâind-o cu delicateţe.

Fata începu dintr-o dată să plângă-n hohote, udându-i cămaşa cu lacrimile ei grele şi fierbinţi.

Plângea cum nu mai plânsese de pe vremea când, fetiţă fiind, îşi julea genunchii şi se speria foarte tare la vederea sângelui care se prelingea pe pielea fină.

Bărbatul continuă s-o mângâie pe cap uşor, şoptindu-i fraze liniştitoare şi când Mattie încetă să mai plângă, îi oferi grijuliu batista lui.

Când se retrase în sfârşit de la pieptul lui, tânăra privi tăcută pata mare de pe cămaşa lui albă.

Mattie îşi şterse ochii şi nasul, după care şopti

ceva ce ar fi făcut-o pe mătuşa Allie să fie foarte mândră de instruirea pe care i-o făcuse:

- Iartă-mă, te rog. Te-am umplut tot de lacrimi şi nici măcar nu-ţi cunosc numele, comentă ea. Realiză imediat însă, cât de ridicol sunaseră cuvintele ei şi începu sa râda.

Gib zâmbi şi el şi atmosfera se relaxă treptat.

- Dar, într-adevăr. Aş vrea să ştiu cum te cheamă. Care e numele tău? întrebă ea, plină de curiozitate.

- Fortune.

- Noroc? Chiar aşa te cheamă?

Mattie făcu ochii mari de surpriză.

- Nu, Domnişoara Curioasă. Fiecare dintre noi poate să-şi aleagă, la un moment dat, un nume care să-i ajute. E o alegere simbolică. Nimic fraudulos. Alegându-mi acest nume, provoc şansa sa ma ajute sa depăşesc aceasta perioadă în timp util, pentru a-l ajuta pe tatăl tău să iasă din situaţia dificilă în care se află. Tradiţia australiană are multe exemple de reuşită, astfel. Pentru Mattie, fu suficient pentru a se declara mulţumită.

Oricum, bunele maniere o împiedicau să mai insiste în acest sens, mai ales că expresia lui deveni, dintr-o dată, ca de gheaţă.

Plecă aşadar la culcare, dar nu reuşi să adoarmă până târziu, gândindu-se la motivele care-l aduseseră pe Gib în situaţia în care era.

Un bărbat frumos, educat, puternic, de o inteligenţă pătrunzătoare, într-o situaţie atât de jalnică.

Părea incredibil, iar faptul că era atât de neobişnuit o făcu să reflecteze din nou la motivele care-l aduseseră aici.

In dimineaţa următoare, Mattie se trezi din nou foarte devreme.

Dormise destul de bine şi se simţea relaxată, ca şi cum lacrimile din seara precedentă îi şterseseră cea mai mare parte a durerii pe care o simţise în suflet în ultimele luni.

Nu-şi făcea deloc probleme că avusese criza de plâns din braţele lui Gib. Poate pentru că era doar o persoană care azi era aici şi mâine în altă parte, astfel încât confesiunea ei nu putea avea niciun fel de importanţă pentru el.

Intr-o zi va pleca şi drumurile lor nu se vor mai întâlni niciodată, iar seara de ieri va fi dată uitării. O simplă întâmplare printre atâtea altele.

Se dădu jos din pat, îşi puse papucii şi se duse să facă un duş.

Apoi se îmbrăcă într-o rochie subţire de vară de culoarea smaraldului şi se încălţă cu nişte sandale cu

şireturi pe gleznă. Işi puse, totuşi, şi o jachetă, pentru că era deja sfârşitul verii şi zilele nu mai erau atât de fierbinţi, iar în dimineaţa aceea era cu adevărat rece. Astfel, ieşi din casă şi se îndreptă direct spre încăperea unde era centrala,
pentru a da drumul la căldură.

Făcuse asta de multe ori de când tatăl ei era bolnav, nu înainte însă de a-i fi promis că se poate descurca, în această privinţă, la fel de bine ca un bărbat.

Nick îi explicase înainte modul cum funcţiona centrala, dar, deşi nu înţelesese nimic din ceea ce-i spusese el, reuşise să reţină ce anume avea de făcut pentru a o putea deschide sau închide.

„Fă întotdeauna cum ţi-am arătat eu, Mattie şi nu vei avea niciun fel de probleme", îi spusese fratele ei şi aşa a şi fost, până atunci.

Centrala era aşezată la subsol, într-o cămăruţă cu ciment pe jos, şi era formată dintr-o serie întreagă de baterii aşezate pe perete, plus un bidon mare, cu ulei, care era pus în partea cealaltă a camerei.

Deşi nu-i fusese uşor să înveţe ce avea de făcut, Mattie nu mai întâmpina acum niciun fel de greutăţi cu privire la ceea ce avea de făcut, pentru ceea ce o interesa pe ea.

Tot ce trebuia să facă era să fie atentă la

stabilirea parametrilor, aşa cum o sfătuise Nick. După ce făcu asta, se îndreptă spre butonul declanşator, dar când să-l răsucească, o mână puternică o prinse de braţ, iar o alta răsuci butonul.

- Treaba asta nu-i pentru o fată, Mattie, îi spuse Gib,
apropiindu-şi gura de urechea ei.

Nu-l auzise când intrase şi tânăra era încă sub imperiul şocului surprizei, aşa încât nu-i răspunse.

- De ce Dumnezeu nu l-ai rugat pe Dan Pirrett să facă asta?

- Dar am făcut eu singură toate astea, tot timpul de când tatăl meu a căzut la pat, spuse Mattie cu mândrie.

- De-acum încolo treaba asta îmi va reveni mie, spuse Gib. Nu-mi place să văd că o femeie se ocupă de aşa ceva, când sunt o mulţime de bărbaţi în casa asta.

- Nu, mulţumesc. Nu-mi vei cere să nu mai deschid centrala doar pentru că sunt fată, Gib. E foarte important pentru mine că pot face asta.

- Nu pot să-ţi dau dreptate, Mattie, când sunt o serie-ntreagă de alte lucruri pe care le poţi face, într-adevăr, extrem de bine. De ce insişti să-ţi adaugi treaba asta atât de anostă pe lista ta de preocupări?

- Pentru că. E dificil să-ţi explic, dar. Pentru că,

astfel, pot să-l ajut pe tatăl meu. ca şi cum aş fi băiat. Nu cred că mă place, pentru că sunt fată. Cred că din cauza asta n-a fost niciodată foarte apropiat de mine.

Gib o privi ca şi cum răspunsul ei l-ar fi năucit complet, după care îşi trecu mâinile prin păr, gânditor.

- Mattie, replică el, ferm. Problema ta e că ai prea multă imaginaţie. Nu cred că Lex Bennett e tipul de om care să-şi fi pierdut vremea, toţi aceşti ani, gândindu-se la ceva ce oricum n-ar fi putut schimba.

- Da, n-ar fi putut schimba, dar sunt sigură că vroia încă un fiu, nu o fiică, Gib. Prezenţa mea l-a enervat întotdeauna. Poate i-ar fi plăcut mai mult dacă aş fi fost mai băieţoasă.

Gib începu sa râda.

- Crezi că i-ar fi plăcut mai mult dacă erai acel gen de femeie cu barbă, păr pe picioare şi aproape doi metri înălţime? Nu cred, Mattie.

- Oricum, Gib, trebuie să continuu eu să mă ocup de centrală. Tata ar putea fi nemulţumit să audă că ai şi problema asta pe cap, când deja ai destule. Te rog.

- Bine, spuse Gib, devenind dintr-o dată foarte serios. Dar promite-mi că vei fi o fată bună şi mă vei anunţa imediat ce se va ivi vreo problemă.

Pe urmă, ieşiră amândoi, Gib îndreptându-se spre

padoc, iar ea spre casă.

După câţiva paşi însă, îl auzi strigând-o:

- Mattie!.

- Da, Gib? se întoarse ea, imediat.

- Nu trebuie să-ţi faci nicio problemă că eşti atât de feminină. Dacă eram fată, mi-aş fi dorit să fiu ca tine şi aş fi
fost fericită că sunt aşa.

După asta, Gib îşi văzu de drum, dar remarca lui nu avu darul s-o consoleze. Ba, dimportivă. începu să se simtă foarte mică şi neajutorată.

îşi propuse însă să se ocupe de treburile casei şi să nu se mai gândească la nimic.

Curăţă argintăria şi mătuşa Allie veni s-o ajute.

într-adevăr, femeia aceasta era extraordinară. Tatăl ei putea fi fericit. Se putea bizui pe ea din toate punctele de vedere.

- A tăiat Ben oaia, Mattie? Ştii ceva despre asta? îi întrerupse gândurile bătrâna doamnă.

- Da. Diseară vom avea friptură cu cartofi. Eşti de acord?

- Ah, bineînţeles. Ador cartofii la fel de mult ca piersicile. Mmmm, îşi linse ea, buzele.

Când se comporta astfel, mătuşa Allie părea foarte tânără şi-ţi venea s-o îmbrăţişezi imediat.

- Cred că după-amiază voi face nişte marmeladă,

continuă Mattie.

- Ah, abia aştept să mă-nfrupt din mâncărurile făcute de tine, surâse mătuşa Allie, prinzând-o cu drăgălăşenie de braţ.

Spre seară, mirosul marmeladei făcute de Mattie invadă toată casa. Simţi mirosul acesta şi pe terasă şi în baie, când intră să-şi facă duş. Un miros dulce de pere, ghimbir şi lămâi.

După duş, Mattie se îmbrăcă într-o rochie comodă, dar care îi punea în evidenţă eleganţa formelor. îşi aplică un machiaj discret, îşi pieptănă cu grijă părul şi coborî la bucătărie.

Pregăti friptura şi cartofii, iar când totul fu aproape gata, auzii paşii care-i deveniseră de-acum familiari.

- Ai venit tocmai bine, Gib, spuse Mattie surâzând. Cina e aproape gata.

- N-am venit pentru asta.

- S-a întâmplat ceva, atunci?

Gib îşi înfipse picioarele mai bine-n pământ şi-şi împreuna mâinile ca şi cum s-ar fi pregătit sa spună o rugăciune.

- De ce nu mi-ai spus că proprietatea asta e în vizorul celor care vor construi barajul pe râu? Ştiai, nu-i aşa? N-ai încredere în mine, Mattie. Tatăl tău mi-a spus totul, acum.

- Gib. Dacă n-aveam încredere în tine, nu mă confesam în faţa ta aşa cum am făcut-o. La început, recunosc, m-am îndoit că e bine să rămâi aici. dar pe urmă am încercat.

- Ai încercat!... Ştii că o lege nescrisă a australienilor spune că, până la proba contrarie, trebuie să te încrezi în orice fiinţă umană? Chiar dacă n-a moştenit ranguri şi regate, chiar dacă n-are studii sau averi nemăsurate.

Trebuie sa dai o şansa oricărei persoane, pâna nu ştii cu precizie că nu te poţi încrede în ea. Eu nu ţi-am dat niciun motiv să te-ndoieşti de mine, Mattie. In Australia, fiecărui imigrant i se dă o şansă şi i se oferă în primul rând încredere. Acesta e şi motivul pentru care vin atât de mulţi aici. Cine nu-ţi oferă această şansă, Mattie, e doar un dingo.

- Gib, îmi pare rău. Te rog, iartă-mă. Am încercat, crede-mă.

- Dacă eram în locul tău, m-aş fi străduit mai mult, replică el cu răceală, după care se întoarse şi ieşi din bucătărie.

Capitolul 6

Sâmbătă era ziua când sosea camionul cu provizii de la oraş şi toată valea fremătă de emoţie şi plăcere.

De la ora prânzului, când sosiseră cei care se ocupau de aprovizionarea văii şi până la ora trei când plecaseră, agitaţia crescuse tot mai mult.

Mattie fusese atât de ocupată în ultimele două zile cu treburile casei, încât pur şi simplu uitase de importanţa acestei sâmbete.

Acum, însă, începu să fie la fel de agitată ca toţi cei din jur.

Poate era o prostie să te bucuri atât de mult pentru nişte făină, zahăr şi câteva cutii cu dulciuri, dar sosirea lor aducea multă mulţumire în inimile locuitorilor de aici. în plus, era ziua în care soseau scrisorile, şi Mattie sperase să primească nişte veşti din Sydney, deşi ştia că nu puteau fi decât alte relatăriri pe aceeaşi temă - cluburi de noapte, bărbaţi, parfumuri, rochii, bani, maşini.

Mattie se uită în oglindă, îngrijorată că viaţa de la ţară pusese amprenta pe ea într-un mod nu tocmai pozitiv. O văzu însă pe aceeaşi Roselle. întotdeauna aranjată şi machiată, frumoasă şi elegantă.

Dar Mattie?

Se schimbase oare? Se privi cu şi mai multă

atenţie, parcă încercând să pătrundă în interiorul imaginii şi oftă. Nu ştia răspunsul.

Pe la ora trei, camionul se opri în faţa curţii lor şi tot personalul casei se îngrămădi să descarce produsele sosite. Mattie nu coborî, dar aşteptă nerăbdătoare scrisorile în birou, pe care Stan, şoferul camionului, i le şi aduse ca de obicei personal, ştiind că Mattie îl răsplătea întotdeauna cu cafea, dulciuri şi chiar bani.

Gib fusese şi el prezent lângă camion şi Mattie îl văzu de la fereastră înmânându-i lui Stan un plic şi nişte mărunţiş.

Tânăra îl privi cu atenţie, întrebându-se cum fusese posibil să i se destăinuiască astfel, cu o seară înainte.

întotdeauna reuşise să-şi controleze atitudinea în faţa
celorlalţi.

Cunoscuse mulţi bărbaţi până atunci, deşi niciunul nu se putea lăuda că avusese o întâlnire intimă cu Roselle sau cu Mattie, dar nu vorbise atât de deschis cu nimeni. Gib avea o putere specială asupra ei şi asta o îngrijora.

Poate tatăl său avusese dreptate, cu ceva timp în urmă, când o acuzase că nu ştie nimic despre natura umană.

Deşi fusese întotdeauna înconjurată de bărbaţi şi se bucurase de atenţia lor, nu ştia totuşi nimic cu adevărat, despre natura lor.

Curioasă să vadă scrisorile pe care le adusese Stan, Mattie se aşeză la masa de scris a tatălui ei.

Printre o serie întreagă de circulare şi recipise, Mattie găsi şi o scrisoare de la Nora, fosta ei colegă de apartament, care, într-adevăr, aşa cum se aşteptase, bătea apa-n piuă pe aceleaşi şi aceleaşi teme:,, golf ieri", ,, dineu pe iahtul lui Natalio", „grătar la Lacey" şi tot aşa până la sfârşit, când încheia cu zeci de urări şi un ocean de cuvinte de dragoste.

Scrisoarea era de asemenea însoţită de un cec de la ultima sa şedinţă foto. Era un cec generos, dar Mattie simţi cât de puţin însemnau toţi aceşti bani când sufletul îi era bântuit de singurătate şi tristeţe.

Adevărul era că vroia să aibă în viaţa ei un bărbat care o iubea şi pe care să-l iubească.

Puse cecul la loc în plic şi aruncă o privire peste celelalte scrisori, încă o dată. Una dintre ele era de la comisia de conservare a apelor, care-i anunţa că vor trimite patru dintre oamenii lor pe data de optsprezece şi că speră că vor avea parte de toată cooperarea din partea domnului Bennett.

Oamenii trebuia cazaţi pe perioada cât vor sta aici

şi, de asemenea, aveau nevoie de toată documentaţia în legătură cu topografia locului.

Mattie luă scrisoarea şi se duse în dormitorul tatălui ei.

Mătuşa Allie îi deschise uşa şi-l nunţă pe Lex.

- A venit Mattie să te vadă. îţi mai pun o pernă la spate, astfel vei sta într-o poziţie confortabilă, ca să poţi vorbi cu ea. Nu îl reţine foarte mult, Mattie.

- Nu, mătuşă Allie, răspunse fata, în timp ce femeia se întoarse la broderia ei, lângă fereastră.

Tânara începu sa citeasca scrisoarea, privindu-şi cu atenţie tatăl.

Bărbatul îşi trecu o mână peste faţă, oprind-o apoi în dreptul gurii. Era gestul lui caracteristic, în momentul în care trebuia să se gândească la ceva. Nimic din expresia lui nu trăda sentimentul cu care primise această veste, dar
când începu sa vorbeasca, respira greoi:

- Asta e, Mattie. începe sfârşitul proprietăţii Twin Rivers şi poate sfârşitul lui Lex Bennett, crescătorul de vite. De altfel, sfârşitul total, pentru că probabil nu voi mai putea face nicio afacere.

- Nu spune asta, tată. răspunse Mattie, încercând să-l liniştească. Poţi să iei totul de la început în altă parte.

- Pot să încep totul în altă parte, când nici nu mă pot da jos din acest pat? Ştiu că nu poţi înţelege.

Doar o minte de bărbat poate realiza ce înseamnă să vezi cum se duce pe apa sâmbetei munca ta de-o viaţă. Gib, de exemplu. El poate înţelege. Am vorbit despre toate astea noaptea trecută şi ştie ce simt. Păcat că nu pot să dau foc cu mâna mea la tot!. Vor să mă îndepărteze, după tot ce am făcut aici, fără niciun drept de apel.

- Nu, dacă vei vorbi cu ei astfel încât să-i faci să înţeleg', totul, interveni mătuşa Allie. Ai promis azi-noapte că îi vei da mână liberă lui Gib când va veni momentul potrivit, să încerce el să rezolve situaţia.

- Da, am spus şi el va face tot ceea ce aş fi făcut eu, când va veni momentul. Il vei lăsa pe Gib să se descurce cu cei care vor veni, Mattie, el îmi va reprezenta interesele de acum încolo. Tot ce va trebui să faci va fi să-i găzduieşti şi să te ocupi de masa lor. Vreau să cooperezi cu Gib din toate punctele de vedere. Ai înţeles?

- Da, tată.

- Şi nu uita. Aceşti oameni vor fi aici ca să muncească. Deci nu va trebui să te ocupi de distracţia lor şi nici nu le va fi permis să se plimbe de colo-colo prin casă.

- Da, tată, am înţeles.

- Acum, Lex trebuie să se odihnească, e puţin obosit, interveni mătuşa Allie.

- Poate sunt obosit, dar pot să vorbesc încă şi vreau ca totul să fie cât se poate de clar. Fata trebuie să ştie ce gândesc, replică Lex Bennett, iritat.

Mattie abia închisese uşa după ea şi auzise foarte bine cele spuse de tatăl ei. Lacrimile îi inundară ochii. Modul în care tatăl ei făcuse referire la ea - ,,fata" - fusese prea mult pentru ea. Trebuia însă să-l ierte, având în vedere vestea pe care fusese nevoită să i-o transmită şi care-l rănise profund.

Nu era uşor pentru el să vadă că era pe punctul de a-şi pierde ferma pentru care făcuse atâtea eforturi. Trebuia să fie generoasă şi să-l ierte. Dăduse, totuşi, o mulţime de bani pentru educaţia acestei. fete.

Chiar dacă n-o plăcea, banii lui făcuseră din ea ceea ce era astăzi. Asta era, probabil, ceea ce trebuia ea să înţeleagă, implicit, din ceea ce-i spusese.

Meticulozitatea cu care-şi îngrijea părul, atenţia deosebită pe care o acorda mâinilor şi unghiilor, în ciuda faptului că avea de făcut atât de multe lucruri la bucătărie, faptul că se machia şi -şi studia cu grijă mersul, toate acestea, care deveniseră parte din ea, Lex Bennett nu le suporta.

Dar nu o suportase nici când era doar o simplă fetiţă arsă de soare, cu părul rebel şi genunchii juliţi, se gândi ea. Orice-ar fi făcut şi oricum ar fi arătat,

pentru el era doar.. .„fata"...

Ar fi fost liniştitor să creadă ce-i spusese Gib, că tatăl său se bucură de faptul că ea s-a întors la Twin Rivers, dar îi arătase chiar acum că, pentru el, nu era decât o pacoste.

Dintr-un punct de vedere, îl înţelegea.

Din cauza ei plecase Bryn de aici şi el fusese nevoit, astfel, să-şi lase toată afacerea pe mâna unui străin, într-o perioadă extrem de critică. Asta l-a făcut pe tatăl ei să afirme că bărbaţii care vor veni să evalueze proprietatea nu trebuie să fie. „disturbaţi" de la muncă de prezenţa ei. Ideea asta, însă, o făcu să se simtă umilită şi murdară. Cum putea fi pusă în conexiune cu nişte oameni atât de sordizi?

Când intră pe verandă, se izbi pur şi simplu de Gib, care vroia să intre în casă. Impactul fu atât de puternic, încât bărbatul trebui s-o prindă de mână, pentru a o susţine pe picioare.

- Hei, spuse el. Ce te grăbeşti aşa?

Pe urmă o privi cu atenţie şi expresia i se schimbă brusc.

- S-a întâmplat ceva? întrebă el, extrem de serios.

- N-nimic, bâigui ea.

- Arăţi de parcă ţi s-ar fi înecat toate corăbiile, replică el.

- într-un fel, asta s-a şi întâmplat, Gib, spuse ea,

dându-şi părul pe spate şi privindu-l în ochi. De fapt, lucrurile nu mă privesc direct pe mine, ci proprietatea.Tatăl meu a primit o scrisoare de la comisia care va transforma această vale. Twin Rivers moare de-acum, încet, dar sigur. E inevitabil, totul.

- Da, Mattie, spuse el oftând. E inevitabil, poate. Dar nu te ajută cu nimic dacă vii la mine cu o faţă căzută şi nu-mi explici cu exactitate totul. Uneori, cei care nu sunt implicaţi în problemă văd mai bine lucrurile şi pot găsi soluţii. Te încrezi în mine, deci?

Era atât de liniştitor pentru ea, când îl auzea vorbind în felul acesta. Doar că nu putea să-i relateze tot ce-i spusse tatăl ei. Ar muri de ruşine. Lex insinuase că ea l-ar fi aţâţat pe Bryn cu modul ei excentric de a fi, în viaţa plicticoasă de la ţară, şi se temea că asta s-ar putea întâmpla şi cu oamenii care vor sosi pentru evaluare.

Gib însăşi îi spusese că nu era decât o femeie sofisticată, care atrăgea bărbaţii ca o sirenă. Probabil o vede în aceeaşi lumină în care o vede tatăl ei, îşi spuse ea cu tristeţe.

- Nu e nimic de spus, Gib. De fapt, problema îl priveşte
mai mult pe tatăl meu, decât pe mine...

- Ai vorbit cu el?

- Da, de la el vin acum.

- Inţeleg. Nu te frământa cu ideile alea despre el, Mattie. De fapt, tatăl tău e tot mai bine pe zi ce trece. Până atunci, însă, e mai bine să discuţi cu mine toate problemele pe care le ai. Ai înţeles?

- Da.

- Bună fată, o bătu el pe umăr, după care spuse, prinzând-o de mână:

- Hai să mă ajuţi să pun noua maşină de gătit la bucătărie. Tocmai te căutam când te-am întâlnit.

Mattie îl urmă tăcută, gândindu-se doar la căldura mâinii lui şi la delicateţea cu care o strângea pe a ei. Ar fi vrut să n-o mai elibereze niciodată din această strânsoare gingaşă.

Când ajunseră în bucătărie, Gib îi arătă ce avea de făcut şi Mattie se aşeză în genunchi, pentru a reuşi să fixeze mai bine barele de metal pe care i le dădea el, când primea comanda.

Bărbatul se întinse pe spate lângă ea şi începu să meşterească ceva cu deosebită dexteritate.

- Acum, spuse el, şi Mattie înfipse barele în locul indicat de el înainte.

Nu reuşi însă din primul moment, pentru că prezenţa lui atât de aproape de ea o făcu să înceapă să tremure.

Gib observă.

- Nu s-ar putea spune că eşti chiar atât de

sofisticată, râse el, ridicându-se. Imi apre rău că te-am ţinut în genunchi. Tremurul tău.

- Ce vrei să spui? îl întrerupse Mattie, iritată.

- Draga mea Mattie, o femeie sofisticată ştie cât de periculos e ca un bărbat s-o vadă tremurând lângă el, replică Gib şi în secunda următoare o ridică în picioare şi o sărută lung pe gură.

Mattie făcu un efort şi se desprinse din îmbrăţişare:

- Ah. Eşti. Eşti. Cumplit! exclamă ea.

- Ştiu. E mai bine aşa, decât să trec drept un ignorant. A fost o lecţie, Mattie, dar următoarea va fi mult mai importantă decât asta, surâse el cu subînţeles.

După ce trânti uşa în urma ei, Mattie avu impresia că-l aude râzând. Spera însă că se înşelase.

Cea mai mare parte a săptămânii următoare, Gib se ocupă de maşinile agricole.

La amiază, venea, totuşi întotdeauna să ia masa cu Mattie şi cu mătuşa Allie.

Tânăra încercase, în ultimul timp să diversifice cât mai mult meniul, gătind o serie întreagă de produse din bucătăria italiană şi Gib îi răsplătea efortul cu complimente făcute din politeţe. Mattie era însă bucuroasă de aceste aprecieri făcute cu tact şi-şi

sporii interesul în ceea ce privea îmbogăţirea meselor.

Câteodată, îi ducea chiar câte o gustare afară şi Gib primea totul fără s-o privească.

- Mulţumesc, Mattie, spunea el de fiecare dată, e exact ce-mi doream în acest moment.

Mattie se întorcea încet acasă, lăsându-l, după asta, să-şi fumeze liniştit ţigara, rezemat de tractor.

Sâmbătă, Stan veni ca de obicei cu proviziile şi cu poşta.

Printre scrisorile de afaceri pentru tatăl său, Mattie găsi şi două pachete pentru Gib.

Probabil sunt hainele de care mi-a vorbit Gib, se gândi ea şi când îi înmână bărbatului pachetele, acesta îi confirmă bănuiala.

- Mulţumesc, Mattie îi spuse el, chiar mă întrebam când îmi vor sosi hainele, pentru că mă îndoiesc că va mai ieşi cu ceva uleiul din cămaşa asta, spuse el şi-i zâmbi cu căldură.

După-amiază începu să plouă şi toată proprietatea se umplu de mirosul portocalilor din spatele casei. Mattie adora acest miros, care se înteţea întotdeauna când ploaia spăla toţi pomii şi aerul căpăta o prospeţime aparte.

Mattie îşi puse rochia verde, strânsă pe corp, îşi luă impermeabilul şi se duse în livada de citrice.

Culese şi câteva flori din grădină, la care adăugă câteva crenguţe de portocali, şi când se întoarse le aşeză, într-o vază mare şi le puse pe masa din sufragerie.

Spre seară, veni şi Gib, şi fu surprinsă să vadă cât de elegant se îmbrăcase.

Purta o pereche de pantaloni crem, de gabardină, cămaşă albă şi o jachetă tropicală.

Işi pusese de asemenea o cravată pe fond albastru-deschis, cu dungi transversale, în aceeaşi nuanţă cu pantalonii.

Părea mai degrabă o ţinută de club, dar cum nu se pricepea prea bine la combinaţia culorilor, îşi spuse că poate greşeşte. Oricum, îi plăcea foarte mult cum arăta şi-l privi cu ochi mari şi surâzători. Grija lui pentru modul în

care se îmbrăcase în astă-seară, o făcu să-i bată inima cu putere.

Gib traversă sufrageria şi se duse direct la buchetul de
pe masă.

- Mmmm. Foarte frumoase, spuse el, mirosind frunzele de portocali. Ploaia le-a făcut să miroase şi mai bine, nu-i aşa?

- Da, întotdeauna au un parfum mult mai puternic când sunt ude, comentă Mattie. N-ai portocali la. la

baza ta? întrebă ea, zâmbind uşor.

- Nu, Mattie. Dar recunosc de la o poştă mirosul acesta. Hainele bunicii mele miroseau întotdeauna aşa. Obişnuia să-şi pună în dulapuri boluri cu ulei de portocale, pentru a alunga moliile.

- Da, ştiu. E o metodă demodată.

- Da, râse cu poftă Gib. Bunica mea era o persoană demodată.

Mattie aranjă puţin florile, gândindu-se:

Aşadar, avusese o bunică...

Proastă, eşti, Mattie, îşi spuse ea imediat. Bineînţeles că avusese o bunică. Oricine are o bunică. Dar un dulap..

Pentru asta trebuie să ai o casă, nu?

Dacă ai o casă, înseamnă că nu eşti nevoit să colinzi lumea de colo-colo... Nu o bază, nu un campus... Un cămin...

Mattie se întrebă apoi de ce Gib nu mai avea această casă.

Intr-o simplă bază nu puteai ţine haine atât de elegante, ca cele pe care le îmbrăcase el astă- seară.

Ar fi vrut să-l întrebe, dar îi plăceau ochii lui calzi din acele momente şi nu vroia ca ceva din întrebările ei să-l indispună din nou.

Fusese, de altfel, prima şi ultima seară în care Gib îşi schimbase hainele pentru cină.

Toate zilele care urmară le petrecu muncind din greu, mâncând la repezeală pe unde apuca sau venind la bucătărie, dar luându-şi farfuria în mâini şi vorbind cu Mattie doar strictul necesar.

- Vreau să termin de reparat tractoarele astăzi şi mâine să intrăm în câmp, declară Gib. Am observat că Bryn nu şi-a prea dat interesul să le repare.

- Da, se pricepea la maşinile agricole, dar nu le repara dacă nu-i spunea tata.

- Da, am înţeles... Nu te-ngrijora dacă nu voi veni la ceai azi. Voi veni diseară devreme, dacă totul merge bine, ai înţeles?

- Da, Gib.

Capitolul 1

La sfârşitul săptămânii, ploaia care căzuse când şi când de-a lungul ultimelor zile, deveni torenţială. Tunetele şi fulgerele pareau ca vreau sa sparga cerul.

Lui Mattie îi plăcuse întotdeauna să asculte căderea stropilor de ploaie pe acoperişul de tablă, stând în pat şi gândindu-se la câte-n lună şi stele.

în seara aceasta însă, stătea îngrijorată cu ochii în tavan şi nu reuşi să adoarmă până nu auzi paşii lui Gib intrând în camera lui.

în sfârşit se întorsese, se gândi ea şi adormi.

A doua zi dimineaţa, Mattie se trezi în zgomotul tractoarelor care-şi începură treaba. Mattie era sigură că în afară de Gib nimeni nu mai lucra în acea zi atât de ploioasă.

Nici măcar Stan, care ar fi trebuit să aducă proviziile în acea zi, nu se aventurase până acolo.

Va veni probabil în altă zi, imediat ce se va opri ploaia şi drumul va fi mai accesibil, se gândi Mattie, văzându-şi de treburile din bucătărie.

Când Gib se întoarse în casă pentru micul dejun, era ud leoarcă. Cămaşa îi era pur şi simplu lipită de pieptul puternic, iar din păr apa îi curgea şiroaie pe faţă şi pe gât.

- Oh, exclamă Mattie, pe un ton de reproş.

Gib îşi privi hainele încărcate de apă şi spuse surâzând:

- M-a plouat puţin. Te superi dacă nu mă aşez?

- Cred că ar fi mai bine să-ţi schimbi hainele astea, spuse Mattie cu o voce maternă, de astă dată.

Gib se apropie de masă şi luă cu poftă din budinca de pe platou:

- Ploaia nu face niciun rău, Mattie. Te ajută doar să creşti. Nu te-a plouat niciodată la Sydney, nu-i aşa? zâmbi el, sarcastic. Mă întreb dacă te îmbrăcai şi tu pe ploaie, acolo, cu o pelerină dintr-alea strălucitoare, care abia de-ţi

W l 1 w 1 w * | v | t W t v

acoperă pulpele şi cu genul ăla de pălărie care seamănă cu o farfurie zburătoare, cu borurile cât toate zilele.

Mattie îi aruncă o privire furişă. Era foarte aproape de adevăr. Modelele de ploaie propuse în ultimul timp erau toate foarte hazlii.

Probabil creatorii de modă actuali erau cu toţii adepţii teoriei conform căreia umbrelele şi hainele de ploaie trebuie să fie cât mai vesele, de vreme ce ploaia te face să vezi totul în gri, îşi spuse Mattie.

- Am găsit o pelerină de ploaie şi pentru tine, Gib şi te rog s-o porţi, când e cazul.

- Da, Mattie, spuse el, înfulecând acum cu poftă

din omleta cu şuncă. Ai găsit-o. O voi îmbrăca.

Fata îl privi suspicioasă. Nu-şi putuse da seama dacă vorbea serios sau nu.

N-o lua niciodată în serios, continuă ea cu reflecţiile, în timp ce puse pe foc apa de ceai.

- Gib, vrei să te duci din nou afară pe vremea asta, îmbrăcat aşa? întrebă Mattie, cu ochii mari.

- Bineînţeles, Mattie, n-am timp de asemenea fleacuri. Ştii la fel de bine ca şi mine că vor veni oamenii aceia pentru măsurători şi evaluare, aşa că nu-mi arde de nimic, acum, aşa că fii rezonabilă. Tatăl tău nu s-a ocupat deloc de

casa, aşa ca pâna la sosirea comisiei încerc sa repar tot ce voi putea. Voi lua pelerina aia de ploaie, spuse el, ridicân- du-se brusc.

Spre după-amiază vremea se însenină şi Mattie se ocupă de tot felul de treburi care nu puteau fi lăsate neterminate, în aşteptarea celor de la comisia de evaluare.

Astfel, cercetă şi însemnă împreună cu mătuşa Allie toate oile, respirând uşurate după ce definitivară toată treaba.

A doua zi dimineaţă, la ceai, Gib le spuse că arase toată

noaptea, împreună cu Percy. Incă vreo trei ore şi vor începe însămânţatul.

Gib şi Percy lucraseră toată ziua, în pofida ploii. Se făcuse deja miezul nopţii când Mattie îl auzi pe Gib intrând în camera sa. Stătuse trează, întinsă în patul ei, îngrijorându-se pentru el cum făcuse în fiecare noapte, începând de săptămâna trecută.

A doua zi dimineaţă nu-l auzi ieşind din cameră şi nici nu veni la micul dejun. Alarmată, se duse direct spre camera lui. Bătu de câteva ori în uşă şi, cum nu-i răspunse nimeni, intră.

Gib era doar pe jumătate în pat, iar faţa îi era scăldată în broboane de sudoare.

- Gib? exclamă Mattie, simţind că i se opreşte respiraţia de teamă şi de durere.

Un moment sau două, nu primi niciun răspuns.

Mattie nu mai văzuse niciodată pe cineva în starea în care era Gib acum şi spaima puse stăpânire pe toată fiinţa
ei.

- Nu te alarma, Mattie, bâigui el, în sfârşit. Ştiu ce am. Am mai avut asta şi-nainte. Vrei să faci ceva pentru mine? întrebă el şi un spasm puternic îi trecu prin tot trupul.

- Tabletele, spuse el, din nou. în buzunarul hainei. Două.

- Da, imediat, Gib.

Mattie căută medicamentele cu degete

tremurânde. După câteva momente, găsi o cutiuţă de piele, pe care erau încrustate cu litere de aur iniţialele: G.I.B.F.

în acelaşi moment în care extrase cutia, din buzunar căzu o fotografie şi Mattie o privi câteva secunde cu atenţie.

Chipul unei fete drăguţe, cu faţa înconjurată de un păr negru şi des, zâmbea cald cu privirile aţintitie undeva, departe.

Mattie puse fotografia la loc în buzunarul hainei şi luă cele două pastile din cutiuţă. Apoi se duse în baie şi umplu, repede, un pahar cu apă. După asta îl ajută să le înghită, ţinându-i cu grijă capul.

- Mulţumesc, Mattie, spuse el pe un ton foarte politicos. Acum, du-te.

- Nu, Gib, nu te pot lăsa singur în starea în care eşti.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Mattie, pleacă, te rog,

şopti el şi adăugă pe un ton de-a dreptul fioros: Afară!

- O. o voi trimite pe mătuşa Allie.

- Da, răspunse el, abia auzit. Trimite-o pe ea şi tu ieşi naibii, când îţi spun.

Mattie se duse s-o anunţe pe mătuşa Allie, după care trecu în bucătărie.

Avu impresia că trecură ore şi ore până când

aceasta se întoarse.

- Ce se întâmplă? o întrebă Mattie imediat ce o văzu.

- E-n regulă, draga mea. Un atac de malarie.

- Mi s-a părut că arăta foarte rău.

- Da, dar din fericire nu e grav. Va fi bine în două zile, vei vedea. Cred că ieri a stat cu hainele ude toată ziua. Poţi să stai cu el puţin, dacă vrei.

- Ah, dar mi-a vorbit foarte urât. M-a înjurat, nu cred

că-i face plăcere să-l văd aşa.

- Du-te, Mattie, nu cred că are putere să-ţi mai vorbească urât.

Mattie plecă încet, uşor timorată să nu-l supere iar.

Următoarele două zile, tânăra le petrecu mai mult în camera lui Gib.

Mătuşa Allie îl supraveghea şi ea îndeaproape şi chiar avusese curajul să-i taie părul.

Mattie se gândi, din nou, în tot acest timp, ce soră minunată era.

Imediat ce Gib îşi reveni puţin, tânăra nu mai stătu cu el atât de mult. N-ar mai fi suportat să-i spună iarăşi să plec.

Miercuri seara, în timp ce alegea legumele, Mattie îl auzi pe Gib venind pe verandă şi inima îi tresări de

bucurie.

- Am venit să-ţi mulţumesc pentru ajutor, Mattie.

- Dar nu te-am ajutat cu nimic, nu m-ai lăsat.

- Iartă-mă, Mattie, am fost foarte dur, ştiu.

- E-n regulă, Gib.

Când îi vorbea pe un ton atât de rugător, îi venea să-i ia capul în braţe, să-l ciufulească şi să-i spună să nu mai fie prostuţ.

- Mătuşa Allie mi-a spus că m-ai păzit ca un câine devotat. Sper că nu te-ai plictisit prea mult.

- Nu, deloc, îl asigură Mattie. Ai dormit aproape tot timpul, iar când ai vorbit n-ai spus nimic coerent.

- Nici un nume?

- Nu, Gib. Doar.

- Da?

- A fost un nume pe care l-ai spus foarte clar: Annabelle.

- Annabelle? Dumnezeule, înseamnă că am fost foarte îngrijorat de ceea ce se întâmplă cu ea.

Fără tine? Ar fi vrut Mattie să întrebe, dar nu spuse nimic.

In loc de asta, întrebă:

- Unde ai luat malaria?

A

- In Noua Guinee.

- Oh, îl privi ea, surprinsă.

- Am fost acolo împreună cu alţi ingineri, să

construim un pod.

- Atunci, cum de eşti acum aici? Sau asta a fost cu ani în urmă?

- Nu, nu e atât de mult timp de-atunci. Şi nu mai sunt cu ei pentru că mi-au dat cu piciorul.

I-au dat cu piciorul, îşi spuse Mattie. Şi nu şi-a mai găsit de lucru.

Cum poate iubi un astfel de om? se întrebă ea.

Totuşi, aici a dovedit că nu-i este frică de muncă. A arat zile-n şir, până la miezul nopţii, doar pentru că tatăl ei e bolnav şi pentru că sunt în întârziere cu lucrările agricole.

- Vrei să ştii de ce m-au dat afară, nu-i aşa? întrebă el, amuzat.

Mattie clătină din cap:

- Nu, Gib. E problema ta.

- Păcat că nu vrei să ştii. A fost o poveste foarte interesantă.

Fata îşi întoarse faţa spre el şi-l privi în ochi.

- Nu te uita aşa la mine, Mattie. Te-am tachinat, doar. Hai, trebuie să te odihneşti. Ai petrecut o sumedenie de ore la căpătâiul unui bolnav. L-ai spălat, l-ai îmbrăcat, i-ai dat să mănânce, nu-i aşa? Arăţi foarte obosită şi numai eu sunt cauza. Tot ce-ţi cer e să ai încredere în mine, spuse el zâmbind dintr-un colţ al gurii şi Mattie îşi spuse cât de

frumos ar fi sa sărute o gura ca aceea.

- Când te uiţi la mine aşa, continuă el, am impresia că vei începe să plângi în clipa imediat următoare.

- Ah, făcu Mattie, pe semne că delirezi încă, dacă îţi poţi închipui una ca asta.

Dar, într-adevăr, îşi spuse Mattie. Nu va şti niciodată cât de aproape am fost de plâns, acum.

Nu-i plăcea să plângă în faţa nimănui, mai ales în faţa unui bărbat care, în delirul lui, o tot striga pe Annabella.

Data la care fusese prevăzută prospecţia sosi.

Aerul era proaspăt şi îmbietor după zilele de ploaie de dinainte şi soarele strălucea cu blândeţe.

Gib reuşi să pună la punct tot ce fusese în neregulă pe proprietate şi lucrurile erau sub control, o asigură el.

Reprezentanţii comisiei de evaluare sosiră în două automobile elegante, unul „Land-Rover" şi celălalt un ,,Toyota". Maşinile fuseseră încărcate cu fel de fel de echipamente, pe care le descărcară în curte, dar pentru ei personal îşi aduseseră fiecare doar câte o valiză.

Probabil mai făcuseră asta şi înainte, se gândi Mattie şi acum ştiuseră de ce anume aveau trebuinţă şi de ce nu.

Bărbaţii arătau cu toţii foarte bine, observă tânăra şi aveau pe feţe o expresie cu care parcă îşi cereau iertare.

Erau într-o misiune ce producea o mare durere ocupanţilor casei şi ei ştiau asta. In plus, aceşti oameni care erau pe punctul să-şi piardă munca de-o viaţă şi tot ce aveau, erau puşi în situaţia de a trebui să le ofere ospitalitate.

Şi unii şi ceilalţi, erau într-o poziţie extrem de dificilă.

Şeful lor, însă, domnul Lodge, un inginer care după toate aparenţele avea destulă experienţă în astfel de probleme, începu totul într-o manieră deosebit de prietenoasă şi Mattie îl plăcu imediat.

Erau cu toţii tineri sau foarte tineri chiar, unii dintre ei, şi zâmbeau permanent.

Doi dintre ei, cu care tânăra vorbi mai mult se chemau Paul şi Richard şi era prima lor ieşire în afara Sydneyului.

Tânărul care părea să fie asistentul domnului Lodge era singurul din grup de un tip pe care Mattie îl cunoştea foarte bine.

Era de statură mijlocie, cu păr la fel de blond ca al ei şi cu nişte ochi mari, albaştri şi pătrunzători, care o priviră pe Mattie cu o admiraţie nedisimulată, încă din prima clipă.

Când zâmbea, lăsa să se vadă un şir perfect de dinţi albi şi puternici, care-i dădeau o alură de star de cinema. Se exprima în jargonul tinerilor din Sydney, pe care Mattie nu-l adoptase niciodată, dar care la el părea atât de firesc încât nu te deranja cu nimic, pentru că părea mai degrabă un mod de a se amuza el însuşi şi de a-i bine dispune pe cei din jur.

Se numea Bob Rankin şi primul cuvânt pe care-l spuse când o văzuse pe Mattie fusese: hei!...

Tânăra îi întinse mâna şi-l salută prietenos, ignorând intenţionat exclamaţia lui, dar domnul Lodge îl bătu surâzând pe umeri şi-i spuse amuzat:

- Acum să te văd, Bob.

- Păi, cineva trebuia să spună asta. Sunt sigur că toţi

gândim la fel, răspunse Bob, reţinând mâna fetei într-a lui. Iubito, eşti minunată. Cine s-ar fi gândit că e posibil să întâlnim o minune ca tine aici, la marginea pădurii? continuă el, privind-o în ochi, languros.

Mattie încercă să-şi retragă mâna, zâmbind uşor stingherită, dar el continuă să-i strângă degetele şi s-o scruteze insistent:

- Sunt sigur că ne-am mai întâlnit undeva, dar unde? întrebă el, privind-o cu atenţie. La Rufino? La Palm Grove? La Natalio?... Ah, da... La Natalio!... Erai cu... Stai să-mi amintesc... Cu Leonard Hickering, cel cu caii de curse.

In acest moment, Gib veni şi el de pe terasă, să întâmpine grupul abia sosit.

Mattie fu sigură că auzise cuvintele tânarului şi încercă din nou să-şi retragă mâna - de data asta cu mai mult succes - după care făcu prezentările.

Bob Rankin dădu mâna cu Gib, dar se întoarse imediat spre Mattie:

- Da, îmi aduc aminte acum, foarte bine... Erai cu Hickering. Am ştiut din primul moment că ne-am mai întâlnit. Suntem vechi prieteni, deci, Roselle!...

- Atunci, poate e mai bine ca Roselle să-ţi arate camera pe care o vei ocupa pe timpul şederii tale aici, pentru a-ţi despacheta lucrurile înainte de a te

lua eu să vezi moşia, spuse Gib cu răceală, pronunţând numele „Roselle" pe un ton cât se poate de ironic.

Inima lui Mattie se strânse cu durere când îl auzi, dar se întoarse zâmbind spre celelalte persoane, dându-le câteva instrucţiuni cu privire la locul în care-şi puteau lăsa bagajele.

Bob Rankin continuă să spună ceva pe acelaşi ton amical, dar Mattie nu-l mai luă în seamă, sperând că asta îl va face să-şi schimbe atitudinea.

După aceea, se duse să pregătească prânzul. O aşteptau două săptămâni dificile, cu o mulţime de treburi în plus: mai multe camere de curăţit, mai multe paturi de făcut şi, bineînţeles, mult mai mult efort cu gătitul.

Le anunţă astfel pe Lucy şi pe Nellie că era nevoie să stea mai mult pe-acolo, iar femeile acceptară, deşi fără prea mult entuziasm.

Mattie aranjă cu grijă sufrageria şi decise că toate mesele vor fi servite acolo. Asta însemna că vor fi cărate tot timpul o serie-ntreagă de tăvi cu mâncare traversând toată terasa, dar nu mai era acum o problemă atât de mare, de vreme ce timpul se înseninase. N-ar fi fost, oricum, prea politicos şi nici prea comod ca cei patru ,,musafiri" să fie serviţi în bucătărie, unde ea şi Gib mâncaseră până atunci în

mod obişnuit.

Pentru cină, Mattie se îmbrăcă deosebit de elegant, deşi nu avusese prea mult timp pentru a se şi machia.

De mâine dimineaţă, toţi bărbaţii vor ieşi să inspecteze proprietatea şi împrejurimile, astfel că va putea să le dea pachete pentru prânz şi să gătească doar pentru cină. Astăzi însă, avusese o zi extrem de încărcată.

Pentru a alunga impresia pe care le-o făcuse nou-veniţi la sosire, Mattie se hotărâ să îmbrace cea mai simplă şi cea mai puţin decoltată rochie din garderoba ei.

Işi strânse părul la spate şi-şi puse pe mână o brăţară subţire, de argint.

Se îndreptă spre bucătărie cu paşi înceţi, sperând că Gib va veni şi în seara asta la mica lor discuţie între patru ochi, de fiecare zi, dinaintea cinei.

Dacă nu o va face, însemna că remarca pe care o făcuse Bob cu privire la ea, în acea dimineaţă, îl deranjase foarte mult.

Ar fi putut totuşi să-şi închipuie că nu fusese ea cea care iniţiase o atitudine atât de familiară cu acel tânăr, îşi spuse ea.

Incercase doar să fie politicoasă şi să-şi onoreze oficiile de gazdă.

Acum vroia să-l vadă, pentru a-i spune că nu-şi aminteşte să-l fi întâlnit pe acest bărbat în Sydney, chiar dacă ieşise însoţită de persoana pe care o amintise în discuţie.

A

In clipa următoare, auzi paşi în urma ei şi se întoarse imediat, crezând că era Gib.

Era, însă, Bob Rankin.

- Bună, îngeraş, spuse el. Dar ce domestic arăţi!... Cine i-a făcut asta dulcei noastre Roselle? Femeia aceea micuţă care se plimbă de colo-colo tot timpul şi toţi ceilalţi care bântuie prin casă?

Mattie îl privi cu reproş.

- Nu sunt Roselle aici, Bob... Şi te-aş ruga să nu mai pomeneşti de asta. Lucrurile s-au schimbat foarte mult.

A

- Să te transforme într-o casnică, păpuşo? Imi pare atât de rău, iubito... Sigur că nu puteai să nu te schimbi într-un astfel de loc. In ceea ce mă priveşte, sper să am un spirit de pionierat destul de dezvoltat, ca să rezist aici o noapte, două, în camera pe care mi-ai dat-o. Nu vreau să te simţi ofensată, dar am urcat să fac un duş şi n-am rezistat să stau mai mult de un sfert de oră în spaţiul ăla. Mai precis, nu cred că cineva întreg la minte îşi poate dori să meargă să doarmă acolo. M-am gândit deja pe unde voi colinda la noapte. Mă poţi însoţi să-mi arăţi şi mie vreo tufă

sub clar de lună?

- Nicio şansă. Sunt ocupată, Bob, se vede foarte clar asta. Nu mai sunt Roselle aici, nu uita. Sunt Mattie Bennett.

- Ah, ba da, eşti încă Roselle şi nimic altceva, răspunse el, apropiindu-se dintr-un salt şi punându-i mâna pe coapsă.

Mattie se retrase imediat, mai ales că auzise paşii lui Gib, traversând veranda.

De data asta era cât se poate de sigură.

între timp, Mattie şi Bob intraseră în bucătărie şi tânăra tocmai se pregătea să facă nişte sandvişuri, când Bob îşi vârî toată faţa în părul ei.

- Mmmm, o adeptă a domnişoarei Dior. Ce parfum frumos!... De-a dreptul fatal...Vom merge să dansăm la lumina lunii, în noaptea asta, Roselle.

- Te rog, pleacă, Bob, n-ar fi trebuit să vii la bucătărie, după mine. Nu sunt o bucătăreasă atât de bună şi nu mă pot concentra şi asupra a ceea ce am de făcut aici şi asupra ta. Pleacă, te rog.

- Bine, drăguţo, fu el de acord, zâmbind. Nu voi mai intra în bucătărie, promit. Dar sunt sigur că mintea ta nu stă întotdeauna doar la gătit, aşa că ne vom vedea mai târziu.

- Greşeşti, replică Mattie. Mintea mea stă întotdeauna doar la gătit.

Dar Bob nu se descuraja atât de uşor.

De fapt, era de-a dreptul incorigibil; în timp ce Mattie îl conduse spre ieşire, Bob îşi lăsă capul pe-o parte şi-i spuse copilărindu-se:

- Chiar vreau să văd dacă te pot face să uiţi puţin, de gătit, dulceaţă. Ce păcat că o fată ca tine a fost închisă aici...

Capitolul 8

Bărbatul îşi ţinu totuşi promisiunea şi nu mai intră în bucătărie în zilele care urmară.

Nici Gib.

Era în continuare curtenitor şi o ajuta ori de câte ori avea nevoie, dar nu-şi mai ridica privirile spre ea.

Poate doar pentru că era şi el la fel de ocupat ca şi ea, în ultimul timp, îşi spuse Mattie.

De altfel, cea mai mare parte a zilei şi-o petrecea în biroul tatălui ei, împreună cu domnul Lodge şi cu Bob Rankin, iar dimineţile îi însoţea pe supervizori de-a lungul şi de-a latul proprietăţii, ca şi în afara ei.

Uneori, noaptea, Mattie se trezea auzindu-i paşii pe hol îndreptându-se spre camera lui, dar era prea obosită ca să mai aibă putere să se ridice, deşi şi-ar fi dorit foarte mult, şi adormea la loc.

In ultimele zile, tatăl ei începu în sfârşit să se ridice din pat şi să stea câteva ore pe verandă, în pijama şi halat, însoţit de mătuşa Allie.

Mattie putea zări, adeseori, de la fereastra sa, fumul ţigării lui Gib, care stătea de vorbă cu tatăl ei şi se întreba ce puteau discuta atât de mult timp cei doi bărbaţi.

Lex era din ce în ce mai bine, pe zi ce trecea, iar vocea lui începu să devină şi ea tot mai viguroasă, auzindu-se de multe ori, din nou, prin toată casa.

Intr-una din serile dinaintea plecării celor patru vizitatori, Gib stătu de vorbă cu tatăl ei mai mult de o oră, după care veniră şi supervizorii, cu care Lex Bennett vorbi mai mult de trei ore.

Mătuşa Allie triumfa:

- Acesta a fost un test deosebit de important pentru tatăl tău, draga mea. A început să-şi facă planuri de viitor şi ăsta e cel mai bun semn că boala n-a lăsat urme grave.

In timp ce vorbea, ochii mătuşii Alie prinseră să strălucească şi Mattie se gândi, înduioşată: îl iubeşte. Il iubeşte cu adevărat. Sunt fericită pentru amândoi.

Biata mătuşa Allie, poate fi în sfârşit cu el, după ce atâţia
ani în şir a fost loială dragostei ei.

Nu vreau să le stau în cale, se gândi ea. Nu ştiu unde voi merge, dar vreau să-i las singuri cu dragostea lor.

- în curând, tatăl tău va putea să-şi reia munca, iubito. Gib i-a luat o mare greutate de pe umeri într-o perioadă foarte critică pentru el şi asta l-a ajutat

extrem de mult. Gib va pleca în curând, iar tatăl tău va conduce ferma, ca înainte.

O durere cumplită străpunse inima fetei.

Gib va pleca.

Da. într-adevăr, Gib aşteptase doar să-i vadă pe vizitatori plecând, pentru ca după aceea să plece şi el.

- Nu poţi să mai rămâi o perioadă, Gib? îl întrebă Mattie într-una din seri care părea să fie printre ultimele petrecute acolo.

Bărbatul îşi coborî ochii spre ea şi-i spuse grav:

- Nu, Mattie . Mă tem că nu.

Fata îşi fixă privirile în depărtare. Nu era nicio surpriză, doar se aşteptase ca acesta să fie răspunsul. Nu stătuse prea mult, în ultimii ani, în niciun loc.

N-ai cum să opreşti un bărbat când s-a plictisit de ceea ce avea.

Annabelle încercase, probabil. Ea nu putea.

Săraca Annabelle. Mattie o compătimea din tot sufletul. Ii înţelegea suferinţa. Nu era de mirare că ochii ei mari erau atât de plini de reproş, cum văzuse Mattie în fotografie.

Oftă. Oftase foarte mult zilele astea. Muncise

mult. Nu era uşor să ai grijă de atâţia bărbaţi. Pierduse câteva kilograme.

Devenise ridicol de slabă. Avea cearcăne sub ochi şi asta nu se potrivea deloc cu statutul de manechin.

Trebuia să schimbe ceva în viaţa ei.

Va pleca şi ea de aici, când va pleca Gib.

Incepea să se simtă din nou în depresie.

Se duse la bucătărie, unde o aşteptau o sumedenie de cartofi pentru a fi curăţaţi.

Era mijlocul dimineţii acum. Cei patru vizitatori erau plecaţi azi în afara graniţelor proprietăţii. Vor avea însă destul timp pentru a ajunge aici până la prânz, se gândi Mattie.

Astăzi avea deci toată dimineaţa pentru ea.

Va pregăti pentru prânz doar o salată, pentru friptura rece de oaie. Poate suna sărăcăcios, dar salata o făcuse cu ouă fierte, sardine, pepeni, castraveţi, roşii şi brânză, cum văzuse pe coperta cărţii ei de bucate. Apoi deschise o cutie cu compot de ananas şi aşeză feliile apetisantului fruct pe marginea platoului.

Privi apoi totul cu ochi critic: da, totul era deosebit de atrăgător, alături de bucăţile de carne aşezate fiecare pe câte o frunză de salată.

Era sigură că bărbaţii nu vor observa toate acestea, dar era ambiţia ei ca mesele servite de ea să arate la fel de bine ca hainele pe care le îmbrăca.

Apoi pregăti aluatul pentru biscuiţi. Avea încă destul timp să facă biscuiţii pentru ora ceaiului.

Când îi puse în cuptor, arătau atât de pufoşi şi de bine, încât Mattie se declară extrem de mulţumită de ea însăşi. îşi spălă făina de pe mâini, se şterse cu prosopul de bucătărie şi se duse în încăperea în care era centrala electrică, de unde se alimenta cuptorul.

Răsuci butonul şi urmări cu grijă acul indicator de pe cadranul instalaţiei.

Totul părea în cea mai perfectă ordine, când un fâşâit scurt, lângă uşă, îi atrase brusc atenţia.

Se uită repede, într-acolo şi îngheţă de groază:

Un şarpe mare, maro, înainta încet pe pragul uşii.

Mattie îl privi cu ochii ieşiţi din orbite, speriată şi fascinată, în acelaşi timp.

Dacă stătea nemişcată, poate pleca. Atâta timp cât nu intra înăuntru, putea sta liniştită.

Rămase deci ca de piatră. Nici măcar nu mai clipi. Ochii

păreau că-i împietriseră şi ei, pentru că nu se mişcară

nici măcar atunci când şarpele se opri şi Mattie avu senzaţia că adormise.

In curând venea iarna şi şerpii se pregăteau pentru hibernare, se gândi ea. De aceea era şi acesta atât de somnolent.

Nu înţelegea ce-l putuse atrage aici şi nici de ce, acum, nu pleca. Poate razele de soare cald de după ploaie îl făcuseră să creadă că se întorsese din nou vara, continuă ea cu reflexiile, privindu-l, îngrijorată.

Se uită apoi în jur, întrebându-se cu ce să-l omoare, dar era destul de riscant, aşa că renunţă repede la această idee.

Mişcările ei făcură şarpele să intre în alertă. Era însă prea adormit ca să-şi continue înaintarea, constată Mattie, şi se hotărî să aştepte nemişcată, în locul unde era. Poate pleca, totuşi.

Nu-şi putu da seama cât timp stătuse aşa, în picioare, dar trecuse probabil mai mult de o oră şi începură s-o doară picioarele.

Nu era însă niciun scaun acolo şi pe podea nu vroia să se aşeze. Ideea de a fi la acelaşi nivel cu şarpele îi repugna profund.

Rămase aşadar în poziţia în care era, aşteptând şi sperând că şarpele se va mişca, în sfârşit, şi se va retrage
din uşă.

M a V | | iA W AW.

împreuna palmele şi începu sa se roage pe ea însăşi să-şi păstreze calmul, dar era mai uşor de zis decât de făcut şi se întrebă ce se va întâmpla dacă, din cauza şocului, va leşina şi va cădea pe duşumea, aproape de reptila care nu dădea niciun semn că vrea să se-ntoarcă de unde a venit.

Peste câteva minute, însă, paşii bărbaţilor care se întorceau de la muncă, se auziră în sfârşit.

Bob şi Gib erau în faţa celorlalţi, dar n-o puteau vedea, pentru că nu era pe aceeaşi linie cu uşa şi în plus, ei erau în lumina soarelui, iar ea în umbră.

Simţi că o lasă puterile şi e pe punctul să se prăbuşească.

Bărbaţii se opriră locului şi Gib o strigă îngrijorat:

- Mattie, eşti acolo?

- Da, Gib, sunt aici. Ai grijă la şarpele din uşă, se pomeni ea spunând.

- Nu te speria. Mai aşteaptă acolo unde eşti încă un minut şi-i vin eu de hac.

Fata îl privi cu groază cum apucă şarpele, dar în momentul următor acesta era strangulat, după care cizma bărbatului îl lovi cu putere pe partea din spate, pentru a-l termina definitiv.

Era un şiretlic pe care oamenii albi nu prea îl ştiau, se gândi Mattie. Era foarte cunoscut printre aborigeni, dar celorlalţi australieni nu prea le era la-ndemână să-l execute. Gib însă o făcuse. Sub ochii ei.

In clipa următoare, Mattie o zbughi pe uşă, nimerind între nişte braţe extrem de puternice. Pentru moment, nu-i păsă prea mult ale cui erau.

Se nimerise însă să fie ale lui Bob, care o strânse cu putere la piept:

- E-n regulă, acum, iubito, spuse el drăgăstos. Dar pe toţi dracii, nu e drept ca o fată ca tine să trăiască printre ororile astea. Te vei întoarce la Sydney cu mine, pisicuţa mea.

Mattie îşi rezemă capul de umărul lui. Ar fi făcut asta cu orice umăr i-ar fi ieşit atunci în cale. Era doar un loc pe care se putea relaxa.

- Oriunde nu sunt şerpi, şopti ea, sfârşită.

Bob o prinse de braţ şi o ajută să se întoarcă în bucătărie, unde o aşează pe un scaun.

- Vă rog să mă iertaţi pentru toate inconvenientele, le spuse ea bărbaţilor care se apropiară, uimiţi. Duceţi-vă, vă rog, în sufragerie. Masa e gata şi o voi aduce imediat, spuse ea în grabă, realizând abia atunci fumul şi mirosul din încăpere. Uitase complet de biscuiţii pe care-i lăsase-n cuptor.

- Am simţit mirosul de cum ne-am apropiat, de asta am fost sigur că s-a întâmplat ceva cu tine şi te-am căutat, spuse Gib văzându-i privirile alarmate, în timp ce Mattie se ridică să scoată tava din cuptor. Cât timp ai stat în sala centralei?

- Nu ştiu, în jur de o oră, probabil, răspunse ea, deschizând ferestrele, dar în acelaşi moment simţi cum i se înmoaie genunchii şi totul în jur intră în întuneric.

Când se trezi, Gib o masa încet la ceafă, stând în genunchi lângă ea, care era aşezată pe un scaun, lângă masă.

Mattie oftă şi Gib îşi coborî palmele pe gâtul ei.

Era deosebit de vigorant să-i simtă degetele mişcându-se în susul şi în josul gâtului ei.

- Nu te întoarce spre mine, Mattie, fii fată bună şi ţine-ţi capul în jos încă puţin.

După asta, Gib se duse la bufet şi se întoarse cu o ceşcuţă de alcool.

- Mi se pare că scena se repetă, spuse Mattie, doar că atunci eram la biroul tatălui meu, şi îmi dăduseşi apă, nu alcool. Şi mi-ai dat să beau din cana aia a ta de metal, oribilă.

- Hai, te rog, bea acum.

- Brandy? Unde l-ai găsit?

Gib îi făcu un semn din cap spre bufet.

- L-am observat acolo, altădată, în timp ce tu găteai. E trei stele, spuse el surâzând.

- Ah e pentru budinca de Crăciun, răspunse ea.

- Până la Crăciun mai este. Hai, bea, Mattie, nu mă forţa să ţi-l dau pe gât, replică Gib impacientat şi cu o voce puţin cam stranie.

Mattie luă ceşcuţa şi dădu alcoolul pe gât. Tăria licorii o făcu să se scuture din tot corpul şi să se înece.

Gib îi puse fruntea pe umărul lui şi o bătu uşor pe spate.

Senzaţia fu atât de plăcută, încât îşi dădu extaziată capul pe spate.

De data asta, nu era un umăr la-ntâmplare. Era umărul lui Gib! Un umăr foarte special pentru ea.

- Ah, şi eu care credeam că acest tip de brandy e doar pentru budinca de Crăciun, râse ea. Imi pare rău, Gib, că ţi-am făcut atâtea probleme azi, adăugă ea, îndepărtându-se încet. Trebuie să duc prânzul. Mă aşteaptă, cu toţii deja de destul timp, continuă Mattie, clătinându-se.

- Eşti sigură că te-ai mai întremat? întrebă Gib, cu îngrijorare. Oricum, au fost cu toţii foarte surprinşi. Nu-ţi face însă griji, cât timp voi fi eu aici nu se va mai întâmpla nimic de genul ăsta. Hai să te ajut să duci tăvile. Ar fi un mare păcat să cazi cu salata asta atât de frumoasă.

Mattie se înroşi de bucurie. Observase, aşadar, cu câtă artă aranjase totul.

- N-am nimic, răspunse ea, doar că n-am avut prilejul să mai văd şerpi până acum, asta-i tot. Am fost luată prin surprindere. Gib o privi cu o grimasă de uşoară ironie:

- Pe toţi ne-a luat prin surprindere, dar n-a mai leşinat nimeni, comentă el. Oricum, până voi pleca, eu voi fi singurul care se va ocupa de problemele care ţin de electricitate, e clar?

Da, Gib, răspunse ea cu smerenie.

- Şi după ce voi pleca eu, se va ocupa Dan Pirrett

de asta, ai înţeles?

- Da, Gib, răspunse din nou Mattie, deşi nu prea fusese atentă la ce-i spusese.

Mintea ei se blocase îndurerată pe acel ,, voi pleca" pe care-l auzise cu câteva clipe mai înainte.

- Tu te vei întoarce cu Bob şi cu ceilalţi în Sydney, unde nu sunt şerpi, spuse el sec şi luă tava cu salată, pentru a o urma pe Mattie în sufragerie.

Domnul Lodge, Bob Rankin şi ceilalţi doi tineri, părăsiră Twin Rivers trei zile mai târziu.

Lex Bennett făcu un efort, se îmbrăcă în ţinută profesională şi-şi luă la revedere de la oaspeţi în biroul lui.

Mattie îi servi cu ceai şi cu biscuiţi făcuţi de ea însăşi.

Tatăl său arăta parcă şi mai impunător după boala avută, deşi slăbise foarte mult şi haina costumului îi era acum destul de largă. In obraji însă îi revenise culoarea, iar în ochi reapăru ceea ce Mattie numise întotdeauna ,, privirea de bătălie".

Părul îi crescuse foarte mult, ceea ce, împreună cu pometii lui albi şi înalţi, îi dădea o alură formidabilă.

Mattie o lăsă pe mătuşa Allie să supravegheze

totul acolo şi se întoarse la bucătărie, unde o aştepta Richard şi Paul. Le promisese o bere în loc de ceai şi băieţii îşi deschiseră câte o cutie de bere şi începură să bea direct din ea, stând pe scaun lângă masă, cu picioarele depărtate, vorbind foarte entuziasmaţi de ceea ce vor face imediat ce se vor vedea din nou în Sydney.

Când îl auziră pe şeful lor, se ridicară însă imediat şi îşi luară bagajele pe care le lăsaseră sprijinite de peretele casei.

Mattie conduse grupul până la maşini, unde îi aştepta deja Gib.

După ce stabiliră în care dintre maşini va urca fiecare, Gib avu încă o discuţie scurtă cu domnul Lodge, apoi îşi spuseră la revedere.

Bob se întoarse spre Mattie şi-i întinse mâna:

- Sper că te vei întoarce în Big Smoke cât de curând. Te vei întoarce, nu-i aşa?

Mattie dădu afirmativ din cap.

- Da, Bob, cred că mă voi întoarce, răspunse ea, A A 1 V A 1 W încercând sa zâmbeasca.

- Bravo! exclamă Bob, aşezându-se în maşină şi deschizând fereasta. Ai grijă de tine, iubito, îi spuse

el, trimiţându-i un sărut, cu două degete. Şi grăbeşte-te să ne ajungi din urmă. Sydneyului îi e dor de Roselle când ea nu-i acolo.

- Da, mă voi grăbi, îi spuse ea zâmbind, dar ochii i se umplură de lacrimi.

Nu lacrimi pentru Bob Rankin, ci pentru Gib, care se uita la ea cu ochii mijiţi.

Când maşina se pierdu după deal, Gib o luă de braţ şi-i spuse cu o voce jumătate ironică, jumătate caldă:

- Nu peste mult timp vei fi şi tu printre ei.

Mattie scutură din cap:

- Nu, Gib, nu va mai fi mult, răspunse ea, dar inima i se strânse, gândindu-se la ceea ce simţea.

Când plecă el, însă, o luă prin surprindere, pentru că nu-i spusese nimic înainte.

Mattie îl privi cu ochii cât cepele, nevenindu-i să creadă, când Gib îşi luă la revedere.

Dumnezeule, îşi spuse Mattie. Suna ca o despărţire pentru eternitate.

Luni dimineaţă, Gib intră pur şi simplu în bucătărie şi spuse zâmbind:

- Imi văd din nou de drumul meu, Mattie. Am venit să-mi iau rămas-bun.

- Pleci, Gib?

- Da, Mattie. E timpul. Tatăl tău se poate acum ocupa singur de toate. Va avea în curând rezultatul comisiei şi atunci va şti ce planuri trebuie să-şi facă.

- Da, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Vreau să-ţi mulţumesc, Gib, pentru tot ce ai făcut pentru noi. Pentru tata, pentru mine, pentru Twin Rivers. Acum îmi dau seama că n-am fi putut face nimic fără tine. Mătuşa Allie a avut dreptate că nu trebuia să mă port cu Bryn aşa cum m-am purtat. Dacă tu n-ai fi rămas să ne ajuţi, nu ştiu ce ne-am fi făcut, într-adevăr.

- E-n regulă, Mattie, sunt fericit că am putut să-l ajut pe tatăl tău. E un om care inspiră respect. Am stat mult de vorbă în ultimele săptămâni şi am început să-l înţeleg destul de bine. Acum, poţi să plecii la Sydney fără nicio problemă. Tatăl tău va fi în măsură de-acum să-şi conducă afacerea, ca şi înainte. Nu m-ar mira dacă ar lua totul de la început, cu o altă proprietate.

- Şi tu ce vei face, Gib? Nu te vom mai vedea niciodată?

Mattie vorbi pe un ton neutru, dar în sufletul ei îl ruga

din toată inima: Nu pleca, Gib!. Nu pleca. Nu îşi dorea decât ca el să înţeleagă aceste cuvinte ale ei, cum înţelesese întotdeauna atât de multe lucruri.

- Nu cred că voi mai trece vreodată, pe-aici, Mattie. De fapt, nu va mai fi niciun drum pe-aici, dacă blestemata aia de comisie îşi va pune planurile în aplicare. Acum, aşa cum ţi-am spus şi cu câteva săptămâni în urmă: poţi să-i dai unui biet pelerin nişte ceai şi ceva zahăr?

- Bineînţeles, Gib, spuse Mattie şi când veni cu bidonaşul cu ceai aduse şi un pachet, pe care i-l înmână: Ia te rog şi nişte carne rece şi biscuiţi făcuţi de mine.

- Mulţumesc, Mattie sunt mâncărurile mele favorite.

Apoi îşi scoase arcul, pe care îl lăsase atâtea săptămâni

w t • 1 W A W f I A w V . I

sa se odihnească în camara de lângă casa scărilor şi-l puse pe masă.

Matilda, gândi Mattie. Matilda lui. Doar pe ea o apreciază cu adevărat.

- La revedere, Mattie, spuse el, aşezându-şi arcul pe

umăr.

Mattie îşi puse mâna în mâna lui mare şi-i simţi cu plăcere strânsoarea.

Apoi, Gib îşi mai potrivi o dată arcul pe umeri şi ieşi. Din bucătărie, din casă, din viaţa ei.

Mattie deschise repede uşa şi se uită după el. Şi se uită. Şi se uită. Şi se uită.

El însă nu-şi întoarse capul.

Ca şi cum ar fi uitat-o imediat ce ieşise pe uşă.

Dacă s-ar fi întors măcar o clipă şi ar fi chemat-o cu el, ar fi lăsat totul şi l-ar fi urmat până la capătul lumii, fără măcar să întrebe unde o poartă.

După ce nu-l mai văzu, Mattie rămase încă o clipă privind drumul pe care se pierduse, apoi se întoarse în bucătărie şi începu să spele vasele.

Capitolul 9

Dimineaţa următoare, Mattie se trezi, hotărâtă să nu se mai gândească la Gib.

Lucrase astfel eficient, deşi automat.

Se simţea ca şi cum ar fi fost anesteziată.

Pe la sfârşitul după-amiezii păru însă că efectul anesteziculuí începu să treacă şi Mattie intră într-un fel de agonie în care durerea fizică şi psihică deveniră de nesuportat.

Cum poate cineva să supravieţuiască unei astfel de suferinţe? se întrebă ea.

Se duse apoi pe verandă şi se aşeză pe unul din paturile pliante. Când durerea începu să-i tortureze toată fiinţa,
Mattie îşi puse capul pe braţe şi încercă să nu se mai gândească la nimic.

- Ce s-a întâmplat, Mattie? răsună vocea lui Lex în spatele ei.

Probabil o zărise pe fereastră şi venise să vadă ce e cu ea, sau poate era doar ora sa de aer, prescrisă de mătuşa Allie.

Lex o privi îngrijorat şi se opri lângă ea, cercetând-o cu atenţie.

Mattie se întoarse spre el, încercând să-şi revină:

- Nimic, tată, nimic rău.

- Ba da, Mattie, altfel n-ai sta aici, cu capul sprijinit în mâini. Eşti bolnavă?

- Nu, nu sunt bolnavă, răspunse ea, forţându-se să zâmbească. Nu e ceva. ceva atât de simplu.

- Atunci, ce e? Poţi să-mi spui. Sunt tatăl tău, replică Lex şi o cuprinse în braţe plin de căldură, deşi puţin stângaci, pentru că nu mai făcuse asta de mult, mult timp.

Mattie fu atât de surprinsă, încât se retrase instinctiv, dar el o strânse şi mai tare.

Vocea lui deveni profundă, deşi puţin morocănoasă şi nesigură:

- O fiică îi poate spune tatălui ei orice. De asta sunt taţii pe lume. Poate de multe ori am uitat că sunt tată. Dar sunt totuşi sunt tatăl tău, nu-i aşa, Mattie?

- Oh, tăticule, răspunse ea suspinând, şi-şi îngropă faţa în cămaşa lui.

Lex o mângâie pe cap, încet, afectuos şi grijuliu:

- Nu mi-ai mai spus aşa de mult, Mattie. De când erai fetiţa mea băieţoasă. Atunci îmi spuneai ,, tăticule''. Ne-am pierdut unul pe altul pe drum, nu-i

aşa? Ai plecat la Sydney şi când te-ai întors de acolo prima dată, mi-ai spus.tată. Nu mi-ai mai spus „tăticule". N-am înţeles niciodată de ce.

- Pentru că mătuşa Allie mi-a spus că aşa trebuie să-i spună o fiică unui tată, pentru a-i arăta respectul şi preţuirea ei, răspunse Mattie suspinând.

- Ţi-a spus o prostie, Mattie, răbufni el. N-a făcut decât să mi-o ia, aşa, pe fetiţa mea.De atunci, Mattie, n-am mai putut să reiau cu tine vechea noastră legătură. Ai continuat să fii o prezenţă drăgălaşă, dar atâta tot, aşa cum a fost mama ta. Tot mai iubitoare, dar tot mai formală. Ca şi cum o străină frumoasă a luat locul micuţei mele Mattie.

- Nu, tăticule, răspunse tânăra, cu lacrimi în ochi. Eu sunt aceeaşi. Aceeaşi Mattie de totdeauna. Eu. Eu am crezut că tu eşti cel care te-ai schimbat.

Lex o îndepărtă puţin şi se uitară unul în ochii celuilalt,
amuzaţi, după care îşi lipiră obrajii cu blândeţe.

- Şi eu sunt acelaşi, Mattie, spuse el cu o căldură paternă nespusă. Acelaşi vechi tătic, dar mult mai înţelept decât cu cinci minute în urmă. Şi-acum că ştim că suntem aceiaşi, îmi poţi spune ce anume te-a îndurerat aşa, şi cum aş putea eu să te ajut. Mattie îşi

privi tatăl cu atenţie.

Vechea lui privire caldă, familiară, apăruse din nou în ochii lui, aceeaşi pe care şi-o amintea de pe vremea când ea şi cu Nick erau foarte mici.

Poate a fost acolo tot timpul, în toţi aceşti ani, doar că ea nu mai fusese capabilă s-o vadă. O zări însă din nou, acum, şi era ca un balsam peste rănile ei.

Nu mai era singură, cu disperarea ei. Nu era abandonată complet. Lex era aici. Impunător şi grijuliu, privind-o cu căldură şi încercând s-o înţeleagă.

Nu prea îi venea să vorbească de Gib acum, dar tatăl ei îi oferea comoara pe care o pierduse cu mulţi ani înainte: inima în care te puteai încrede şi căreia i te puteai destăinui. Nu trebuia să mai piardă asta niciodată.

îşi lăsă mâna în mâna lui şi spuse clar şi foarte calm:

- Mă tem că nici tu şi nimeni altcineva nu mă poate ajuta acum, tăticule. Vezi. E vorba de Gib.

Lex îşi ridică, surprins, sprâncenele:

- De Gib?

Mattie încuviinţă:

- Il iubesc, tăticule, şi el a plecat.

Lex o privi cu ochii deschişi, ca în faţa unui lucru total neprevăzut. La orice s-ar fi aşteptat, numai la asta, nu.

Câteva clipe, se priviră tăcuţi. Mattie palidă, dar calmă, Lex uimit şi puţin cam zăpăcit de cele auzite.

- Pentru numele lui Dumnezeu şi al tuturor sfinţilor, răspunse el, incredibil de mirat. El ştie?

- Nu, nu ştie. Am încercat să ascund asta, dar acum că a plecat totul e atât de gol fără el, tăticule. Lex o cuprinse în braţe şi-i ciufuli părul, aşa cum făcea când era mică.

- Ce pot să spun, Mattie? Ce putem face? Plângi, dacă asta îţi face bine, iubito.

Mattie îşi înălţă capul cu mândrie:

- Nu. Nu voi plânge. Cei din familia Benett nu plâng pentru ceva ce oricum nu se poate schimba. Tu n-ai plâns după Tween Rivers, tăticule, şi eu sunt fiica ta. Voi îndura această pierdere cu demnitatea cu care ai făcut-o tu. Iţi vei construi un alt viitor, alături de Allie, nu-i aşa?

Lex încuviinţă.

- Da, Mattie, Dumnezeu m-a ajutat şi o am pe Allie alături de mine. Un bărbat poate să facă o

mulţime de lucruri cu femeia potrivită lângă el.

Gib îi spusese acelaşi lucru. Ce inteligent şi plin de
înţelegere a fost.

Matie îşi aminti scena din biroul tatălui ei când i se confesase, în seara când fusese din nou cuprinsă de depresie. îşi aminti vocea lui atât de caldă, care o făcuse să înţeleagă lucruri pe care nu le înţelesese până atunci.

- Da, asta vom face, continuă Lex. Dar tu? Vrei să te întorci la Sydney şi să-ţi continui cariera sau vrei să vii cu noi şi să ne ajuţi s-o luăm de la capăt? Putem să ne punem foarte curând pe picioare, toţi trei.

- Nu, tată, răspunse Mattie. Nu voi putea face asta. O singură femeie lângă tine e de-ajuns, surâse ea. N-ai nevoie de două, ştii asta. Voi veni destul de des să stau cu voi, să văd cum vă descurcaţi, dar mă voi întoarce la Sydney. O să mă descurc. într-o bună zi, voi avea şi eu un viitor strălucit. Azi însă, nu mă pot gândi la toate astea. E prea dureros ce mi s-a întâmplat.

Lex o prinse de mână cu înţelegere.

- îmi pare rău, Mattie, că nu te pot ajuta.

- Ba da, m-ai ajutat deja foarte mult prin simplul fapt că ai intenţionat să mă ajuţi. E doar vina mea că m-am lăsat, aşa, cuprinsă de dragoste pentru un bărbat pe care, oricum, nu-l pot avea. Doar că nu mi-am dat seama că sunt atât de îndrăgostită de el decât când a fost prea târziu.

- Te înţeleg, Mattie, Gib e un bărbat extrem de atrăgător. Nu-mi dau seama cât succes poate avea la femei, dar combinaţia care formează caracterul lui, de raţionalitate şi sensibilitate, e extrem de rară la un bărbat.

- Exceptând dorul lui de ducă, replică Mattie, îndurerată. De ce, având toate calităţile pe care le are, nu şi-a făcut o viaţă mai bună, tăticule? Deşi, dacă azi-dimineaţă, când a plecat, mi-ar fi cerut măcar o singură dată să mă duc cu el, aş fi făcut-o, tăticule. E o prostie, nu-i aşa?

- Tu?. Mattie. Gib nu ţi-a spus niciodată nimic despre viaţa lui, cât a stat aici?

- Ce ar fi trebuit să-mi spună? întrebă ea, suspicioasă. A încercat o dată să-mi povestească despre Guineea şi de ce a plecat de acolo, dar l-am oprit. Cred că nu vroiam să aud cât de instabil e, deşi

îl iubesc în ciuda acestui fapt.

- Instabilitate? Nu ştiu dacă poate fi numită astfel dorinţa lui de a umbla prin lume. Mattie, adăugă el, după o ezitare. Aş putea să-ţi spun câteva lucruri despre bărbatul pe care-l iubeşti, dar nu ştiu dacă e bine s-o fac sau nu.

- Orice aş auzi acum despre el, nu m-ar putea face să-l iubesc mai puţin.

- Il vei iubi şi mai mult, draga mea. N-aş face decât să adaug gaz peste foc, iubito.

- Ah, e imposibil să-l iubesc mai mult, surâse Mattie.

Ţi-am spus că eram gata să plec cu el, dacă mi-ar fi cerut-o.

Lex o prinse de mână şi-i spuse cu blândeţe:

- Vino să ne aşezăm pe şezlong. E mult mai comod şi putem discuta mai bine.

După ce se aşezară, Lex Bennett o întrebă brusc:

- Mattie, ai auzit vreodată despre Greg Faversham?

- Da, răspunse ea, imediat. Bărbatul acela care colindă lumea. Cine n-a auzit? E o legendă, aici în nord, nu-i aşa? E un pionier. A făcut o serie-ntreagă de lucruri bune pentru Australia. A iniţiat un

transportor pneumatic şi alte lucruri de felul acesta.

- Da, încuviinţă, Lex. Nu l-ai văzut niciodată?

- Nu, dar am auzit multe lucruri despre el de la nişte fete din Sydney, care l-au văzut. Erau nebune după el, dar toate mi l-au descris ca pe o stană de piatră. Genul de bărbat foarte frumos care nu e interesat de femei.

- Atunci, îl cunoşti.

- Nu, tăticule, n-am avut norocul să mă întâlnesc niciodată cu această creatură fabuloasă şi, de fapt, m-au plictisit întotdeauna poveştile fetelor care alergau după el.

Pentru prima dată de la începutul conversaţiei lor, Lex râse.

- Mattie, mai gândeşte-te. Ai dat ochii cu el în mod sigur, spuse el, continuând s-o privească insistent.

Mattie îşi privi tatăl cu atenţie şi el o privi la fel, după care tânăra şopti cu respiraţia tăiată:

- Gib?

- Da, Mattie, Gib, răspunse Lex Bennett, continuând s-o privească în acelaşi mod. Şi momentul când a hotărât să-şi îndrepte paşii încoace a fost cel mai mare noroc din viaţa mea. Intr-o

perioadă în care nu mai credeam că voi mai coborî din patul ăla, a apărut în viaţa mea şi m-a făcut să cred în mine.

Mattie îl ascultă cu atenţie, după care se gândi cum le îndepărtase Gib pe toate fetele alea din Sydney şi se căsătorise cu Annabelle.

- E căsătorit cu o femeie pe care o cheamă Annabelle, spuse Mattie.

- Nu, nu e căsătorit. Când a venit aici, era într-o stare în care ura toate femeile. Iartă-mă, draga mea, că o să fiu cam grosolan, dar trebuie să-ţi spun că era obosit de propunerile femeilor, deşi multe dintre ele erau probabil foarte drăguţe. Annabelle e soţia fratelui lui mai tânăr, din câte îmi amintesc. Da, da. aşa mi-a spus.

- Nu înţeleg, răspunse Mattie. In delirul pe care l-a avut când a fost bolnav de malarie, repeta într-una numele de Annabelle. Natural, m-am gândit că e o persoană foarte importantă pentru el.

- Da. Era în mintea lui. Şi ea şi fratele lui mai mic, care fusese pasionat de cursele de maşini şi care ultima dată concurase în Grand Prix. Atunci a întâlnit-o pe Annabelle. Aceasta însă nu suporta gândul ca soţul ei să mai continue această activitate şi i-a făcut

repede un copil. Asta l-a determinat să renunţe şi să ducă o viaţă obişnuită. I-a propus lui Gib să vină să stea cu ei şi Gib a acceptat, deşi nu era sigur că e făcut pentru o viaţă atât de paşnică. După vreo opt luni, o mare companie l-a angajat ca inginer pe o platformă industrială din Noua Guineee. Acolo a contactat malaria. S-a făcut bine, dar boala îl slăbise foarte mult, aşa încât conducerea companiei l-a trimis la Sydney, pentru recuperare. Ai auzit tu însăţi ce ravagii a făcut în oraş sosirea unui bărbat ca el, aşa că tot ce şi-a dorit a fost să plece cât mai departe de acolo. N-avea nicio şansă să se recupereze stând într-un astfel de loc. S-a gândit să se întoarcă la fratele său, dar se temea ca nu cumva boala să recidiveze şi să-i creeze, astfel, acestuia probleme. Gib e un om căruia îi place foarte mult să fie de ajutor, Mattie, aşa că i-a venit ideea să colinde ţara şi să vadă toate locurile pe care nu avusese până atunci ocazia să le vadă. Acesta şi era, de fapt, modul cel mai bun pentru a se restabili, pentru un om ca Gib, căruia îi place să fie stăpân pe timpul lui şi să facă ceea ce-i place. In plus, vroia să meargă prin locuri în care nimeni nu-l cunoaşte şi aşa s-a şi întâmplat, până a venit aici.

în prima noapte, când am stat de vorbă, mi-a cerut să-i respect anonimatul. Fusese fericit să rămână aici şi să se poată ocupa de munca agricolă cu maşini atât de moderne şi ar mai fi rămas, dacă în ultimele săptămâni nu s-ar fi aflat că se ascunde aici. Asta i-a stricat toată tihna şi s-a hotărât să plece. Mattie încremeni de surpriză.

Faptul că Gib era exact aşa cum intuise ea, o emoţiona mai mult decât orice veste despre pierderea proprietăţii lor. îi înţelegea foarte bine motivele pentru care prefera să călătorească incognito, acum că ştia cine e.

Lex îi spusese că nu ştia dacă şi cât succes avea Gib la femei, dar ea îi putea confirma faptul că prezenţa lui în oraş fusese de-a dreptul devastatoare.

Ea însăşi se îndrăgostise de el în prima dimineaţă, când îl văzuse fără barbă şi-şi dăduse seama de fineţea şi de educaţia lui, de inteligenţa deosebită din privirile lui pătrunzătoare. De atunci dragostea pentru el crescuse în fiecare zi tot mai mult şi-i fusese imposibil să stăpânească tăvălugul ei.

Acum, că ştia cine e, îşi putea explica şi mai bine sentimentul care se născuse în sufletul ei. Gib era bărbatul pe care şi-l dorise dintotdeauna.

In acelaşi timp, însă, nu putea să nu se gândească, plină de suferinţă, că Gib întâlnise probabil tot ce fusese mai strălucitor printre femeile australiene. Cu toate astea, însă, reflectă ea, nu întâlnise niciuna pe care s-o vrea de nevastă.

Ce putea simţi aşadar pentru ea, în afara simpatiei combinată cu toleranţa, ca pentru oricare altă fată de genul ei pe care o întâlnise în viaţă. Şi fuseseră destule, de aceea îi vorbise aşa cum o făcuse despre felul ei sofisticat de a fi, după cum se exprimase el.

Un lucru o deosebea, totuşi, de toate celelalte: nu încercase niciodată să-l seducă sau să-i atragă atenţia în vreun fel.

Era un lucru poate lipsit de însemnătate, dar Mattie era

t At™1 AW.W A W|

acum extrem de mândră de ea însăşi că nu încercase să-l vâneze niciun moment.

Acest fapt era într-adevăr demn de fiica lui Lex Bennett şi însemna că va avea forţa să-şi reorganizeze viaţa şi să meargă înainte fără Gib.

El va rămâne mereu în inima ei şi va fi întotdeauna fericită că a avut privilegiul de a-l cunoaşte.

Îşi va aminti întotdeauna de el nu doar cu dragoste şi respect, ci şi cu recunoştinţă. El i l-a dat înapoi pe tatăl ei. Fără Gib, ea şi cu Lex nu s-ar fi regăsit niciodată.

Capitolul 10

Totuşi, lui Mattie îi fu imposibil să-şi ia gândul de la Gib, în zilele care urmară.

Fuseseră doar puţine momente în care se bucurase că nu era de faţă, cum se întâmplase când nu-i reuşise pizza, sau când deschise primul borcan din marmelada făcută de ea, pentru micul dejun al tatălui ei.

N-ar fi scăpat fără tachinările lui, se gândi Mattie.

- Oh, nu!. exclamă ea, văzând dezastrul din borcan. Cu ce am greşit? Nu voi fi niciodată în stare să gătesc, scânci Mattie, cu disperare.

- Ah, nu spune asta, replică mătuşa Allie, care în ultimul timp devenise foarte optimistă. Ia să vedem, spuse ea şi se uită cu atenţie în borcan, îndepărtând stratul de mucegai şi luând cu grijă puţin în linguriţă. Toate borcanele sunt aşa?

- Toate, se tângui Mattie.

- Da, e din cauza zahărului. Ai pus cât trebuia?

- Nu, recunoscu Mattie, am pus ceva mai puţin, pentru că era de mult în cămară şi se deteriorase din cauza umezelii, dar nu m-am gândit că are atâta importanţă, continuă ea să se plângă.

- Se spune că fiecare granulă, contează, dar n-are nicio importanţă, o linişti mătuşa Allie. Unii dintre cei mai mari bucătari ai lumii, n-au reuşit niciodată să facă gem. Gândeşte-te câte alte lucruri poţi face tu şi nu le pot face cei cărora le ies gemurile.

- Da, trebuie să învăţ să gândesc şi eu în această manieră. Voi pleca oricum în curând, şi nu mă voi mai ocupa cu acest gen de lucruri. în modeling sunt alte probleme, mult deosebite de acestea, spuse ea, pe un ton de confidenţă.

Nici tatăl său şi nici mătuşa Allie nu realizaseră niciodată câte eforturi trebuie să facă cineva pentru a reuşi în această lume. „artificială".

Gib avusese însă o mare influenţă asupra ei şi nu mai era atât de sigură că aceasta era calea pe care trebuia să meargă. Sau, se gândi ea, poate ideea existase întotdeauna în mintea ei, dar el fusese cel care o ajutase să şi-o clarifice, aşa cum reuşise s-o ajute să restabilească vechea legătură cu tatăl ei.

- Voi pleca în curând, mătuşă Allie, dar mai întâi aş vrea să vă văd căsătoriţi, pe dumneata şi pe tăticul meu. Asta

dacă vă va face plăcere să arătaţi la cununie ce fiică

mare aveţi, surâse ea.

Mătuşa Allie o prinse cu căldură de braţ:

- Va fi minunat să te avem alături, draga mea şi chiar vroiam să-ţi propun asta. Ne-am gândit să facem o ceremonie intimă, doar în familie. Vom grăbi puţin lucrurile, dacă vrei să te întorci curând la Sydney. Tatăl tău e deja destul de bine pentru a putea suporta toate problemele legate de această festivitate.

Lui Mattie îi făcu plăcere să audă că femeia care urma să fie soţia tatălui său era interestă de programul ei. Asta sperase să audă. E întotdeauna foarte liniştitor să vezi că eşti important pentru cineva şi mai ales pentru persoanele apropiate.

- Cred că voi sta o perioadă la sora mea, pentru a pregăti toate cele necesare, spuse mătuşa Allie, gânditoare. Voi pleca imediat ce vor sosi cele două asistente tinere pe care le-am chemat să mă înlocuiască aici. Mi-am adus foarte puţine lucruri când am venit să-l îngrijesc pe tatăl tău, în graba cu care a trebuit să plec. Mă gândesc să plec foarte curând, Mattie dragă, să profit de faptul că tu mai eşti aici, deşi mi-e greu să stau fără Lex chiar şi numai câteva zile, spuse ea şi faţa i se lumină toată,

făcând-o să aibă o expresie de adolescentă îndrăgostită. Nu mai vreau să fiu departe de el, Mattie, câte zile voi mai trăi. Nu-i ridicol, la vârsta mea? râse ea cu poftă.

Lui Mattie îi părea minunat, nu ridicol.

O ajută aşadar să-şi împacheteze câteva lucruri de strictă necesitate şi o conduse la maşina lui Lex, care o aşteptase în faţa casei.

După plecarea mătuşii Allie, Mattie se ocupă de problemele ei.

Erau probabil ultimele zile în care mai stătea la Twin Rivers şi inima i se strânse cu durere la acest gând, ca şi cum un cutremur puternic s-ar fi produs în viaţa ei şi o despărţise de oamenii şi de locurile dragi şi de tot ce avusese legătură cu copilăria ei.

Părea că pământul se crăpase chiar sub picioarele ei şi căzuse într-un crater adânc, iar toţi ceilalţi rămăseseră de partea cealaltă.

Amintirile erau încă toate cu ea, dar fiecare dintre ele îi şoptea că nimic nu se va mai întoarce, niciodată.

Spărtura se căscase pentru totdeauna şi era imposibil de trecut. Fusese izolată de ea însăşi şi lăsată doar în compania inimii ei rănite.

N-avea altă şansă, decât să se-ndrepte spre altă direcţie, unde pământul părea mai solid, dar mai nefamiliar şi mai neprimitor.

Era reconfortant, totuşi, să-l vadă pe tatăl ei arătând mai bine, cu obrajii mai plini de culoare şi cu paşii mai vioi şi cu privirile pe care i le adresa mai pline de căldură.

Pentru a uita de durerea din suflet, Mattie încercă să-şi facă de lucru cât mai mult. Intoarse toate camerele cu susu-n jos, spălând carpetele, duşumelele şi geamurile.

Uneori avea impresia că toată munca ei era în zadar în acea casă, pe care o deretica plină de îndârjire.

In curând, aceasta va dispărea sub lacul de acumulare
C A W
care se va face în acea zonă.

Atunci, de ce se străduia atât?

Nu găsi niciun răspuns. Continuă însă să deretice până nu-şi mai simţi mâinile şi seara se duse la culcare, prea obosită ca să se mai gândească la ceva.

Asta fusese, de fapt, tot ce urmărise: să fie atât de obosită încât să nu se mai gândească la nimic.

A doua zi dimineaţă, tocmai terminase de făcut ordine în camera tatălui ei, când auzi un avion deasupra casei.

Alergă în camera sa, îşi schimbă rochia şi-şi aranjă părul,

dupa care ieşi pe veranda sa vada ce se întâmpla.

Avionul era deja departe, însă, deasupra văii. După asta însă, se întoarse din nou şi se roti deasupra casei, ca să dispară în clipa următoare peste pământuri.

Charlie era deja afară, cu mâna streaşină la ochi, privind spre cer, dar după câteva minute intră din nou în casă.

Mattie rămase însă pe verandă, privind uimită cum avionul, de mici dimensiuni, aterizează peste lanul de lângă padoc, iar bărbatul care se dădu jos, se îndreaptă spre casă.

Apropiindu-se mai mult, silueta, în costum alb, de vară,

îi păru familiara.

Nu-şi putu da seama însă cine era, încă. Probabil unul dintre prietenii tatălui ei.

Când se apropie şi mai mult, Mattie coborî în fugă

scările, pentru a-l întâmpina pe vizitator, oricine-ar fi el. Aceasta era o regulă obligatorie a ospitalităţii. Poate dorea un sfat sau aşa ceva. Nu vroia să se vorbească, pe urmă că cineva nu e bine primit la Twin Rivers.

Tatăl ei veni şi el şi-l aştepară împreună. în momentul în care omul fu foarte aproape, calmul lui Mattie se evaporă subit.

Statura bărbatului îi era extrem de cunoscută acum. Fiecare parte din figura lui îi era familiară.

Toate detaliile acelei apariţii le cunoştea foarte bine şi erau vii în inima ei de săptămâni întregi. Acest păr negru şi rebel, pielea bronzată, ca de de mahon, privirea pătrunzătoare, umerii laţi, linia uscăţivă dar viguroasă a corpului.

Mattie încercă să spună ceva, dar gâtul i se uscă brusc. Nu putu scoate nici măcar un sunet.

Cei doi bărbaţi îşi dădură mâna şi Lex propuse să meargă cu toţii pe verandă.

- Te-ai întors, Gib? întrebă Lex Bennett zâmbind.

- Exact, Lex, spuse Gib.

Mattie continuă să tacă şi să-l privească uimită.

Gib îi surâse amuzat, apoi zâmbetul încetă brusc şi Gib o prinse de mână:

- Vreau să vorbesc ceva cu tine, Mattie, de asta am venit. Lex, te rog, ai putea să ne laşi singuri câteva minute?

- Bineînţeles, Gib. Nicio problemă, răspunse Lex şi se retrase încet, iar cei doi tineri se îndreptară spre cele două şezlonguri din capătul terasei. Observând-o însă pe Lucy în pragul bucătăriei, privindu-i curioasă, Gib o conduse pe Mattie spre biroul tatălui ei.

Dinspre bucătărie se auzi vocea lui Lucy, adresându-se lui Nellie, al cărui cap apăruse câteva momente în fereastra
care dădea spre verandă:

- Ţi-am spus că Gib se-ntoarce într-o zi?.

- Lucy pare să stea mult mai bine la capitolul percepţie decât la cel legat de conduită, comentă Gib, surâzând ironic, în timp ce închise uşa biroului, în care o introduse pe Mattie cu gesturile cu care se intră într-un sanctuar.

Odată intraţi, cei doi se postară faţă-n faţă.

Gib n-o invitase să stea jos, aşa cum făcea altădată. Rămaseră în picioare şi bărbatul îşi puse mâinile în şold, fixând-o cu o privire pătrunzătoare. Aceasta era poziţia lui specifică, în momentul în care reflecta foarte serios la ceva.

Mattie bâigui, în sfârşit:

- Ce sur. surpriză să . t-te văd aici, din nou, Gib, spuse ea pentru a rupe tăcerea care devenise inconfortabilă.

Apoi se gândi că trebuia să spună ceva pentru a-l face să- şi întrerupă cercetarea.

- Sau acu pot să-ţi spun Greg?

Gib se retrase un pas înapoi:

- Aşadar, tatăl tău ţi-a spus cine sunt, Mattie?

Fata dădu uşor din cap.

- Are vreo importanţă pentru tine că sunt Greg Faversham şi nu Gib Fortune?

- Oh, nu, răspunse Mattie, bucuroasă că reuşise să-l determine să n-o mai analizeze cu privirile acelea atât de cercetătoare. De ce m-ar interesa? Tu vei fi întotdeauna Gib, pentru mine.

Bărbatul îşi îngustă ochii, cercetând-o cu o strălucire stranie în irişii lui cenuşii.

- Intotdeauna? întrebă el. Sună ca şi cum ai vorbi despre ceva permanent. Intotdeauna înseamnă foarte mult timp. De fapt, înseamnă. Pentru totdeauna.

Obrajii lui Mattie se colorară brusc. Era exact ceea ce simţea, dar n-ar fi putut spune niciodată în

cuvinte.

- Păi. cred că oricui îi face plăcere să-şi amintească de prieteni, nu-i aşa? spuse ea încet, cu ochii în pământ. Vreau să spun că ori de câte ori mă gândeam la timpul petrecut de tine aici, în mintea mea erai Gib. Asta-i tot. Şi. când cineva a fost atât de bun cu familia ta, e normal să nu-l uiţi niciodată. In acest sens, da, e un gând permanent. Un om nu poate fi uitat.

- Un om?. întrebă el, rar.

Ah, nu mă ajută deloc să spun ce aş vrea, se gândi Mattie, disperată.

- Gib, cum se face că te-ai întors? întrebă ea, încercând să abordeze o atitudine cât mai indiferentă.

Gib îşi înălţă bărbia şi-şi îngustă din nou ochii, scrutând-o şi mai pătrunzător decât înainte:

- Am primit o scrisoare de la tatăl tău. De fapt, mai mult un bilet, prin care-mi mulţumea pentru ajutorul pe care i l-am dat. Despre tine mi-a scris doar o propoziţie, prin care îmi spunea că te-ai decis să nu te mai întorci la Sydney.

Mattie îl privi surprinsă:

- Dar nu e adevărat. Nu i-am spus niciodată asta.

Am spus.

- Sst. făcu el, punându-i două degete pe buze. Orice ai fi spus mi-am dat seama ce a vrut să-mi transmită tatăl tău, printre rânduri. în momentul în care am decodat mesajul, am venit ţintă aici.

Gib îi puse o mână după gât şi ochii lui se apropiară atât de mult de ai ei, încât Mattie avu impresia că vrea să-i citească în inimă.

Apoi îşi luă degetele de pe buzele ei şi le duse la ale lui.

Pe urmă o îmbrăţişă cu atâta pasiune, încât Mattie trebui să-şi sprijine capul de pieptul lui, pentru a nu se clătina.

Când Gib se îndepărtă în sfârşit, Mattie se simţi extrem de tulburată. Inima îi exalta pur şi simplu.

- Dumnezeule!. Ce bine mă simt acum! exclamă el. Sunt sătul de cuvinte. Asta-i cea mai bună cale să reuşesc s-o conving de dragostea mea pe iubita mea atât de mândră şi cu două feţe, spuse el şi începu s-o sărute din nou.

Când se mai dezmetici puţin, Mattie îl împinse uor şi spuse:

- Nu sunt cu două feţe, Gib, niciodată.

- Ba da, accentuă el. Bob m-a făcut să mă

gândesc la asta, cu tot modul lui de a se comporta cu tine şi cu tot ce l-am auzit spunându-ţi. De câteva ori am fost pe punctul să-i trag vreo două şi să-i fac vânt de-aici, dar n-am putut, pentru că făcea parte din comisie. Intenţionasem să-ţi spun înainte de a pleca cine sunt şi o serie întreagă de alte lucruri, dar n-am mai făcut-o, din cauza lui.

- Da. In loc să mă întrebi pe mine ceva despre această situaţie, ai preferat să pleci atât de repede, răspunse ea, cu vocea tremurândă. N-ai mai privit nici măcar o dată înapoi. Nu ţi-ai întors deloc capul.

- Ai fi venit cu mine, Mattie, dacă aş fi făcut-o?

- Bineînţeles, răspunse ea cu candoare.

- Acum te cred că ai fi făcut-o, răspunse el, strângând-o la piept. Cerule!. Mattie, eşti fata pe care mi-am dorit-o întotdeauna!. Această încredere. Această nebunie atât de frumoasă!. Fiica lui Lex Bennett, urmându-l fără să clipească, pe un simplu vagabond.

- Un vagabond, Gib, dar nu unul obişnuit. Oricum, întotdeauna m-am gândit că nu mă vrei, pentru că mi-ai spus că o ai pe Matilda ta şi că o Matildă e destul pentru
orice bărbat. îţi aminteşti?

- Da, dădu el grav din cap. îmi amintesc, Mattie şi până în ziua în care am plecat de aici a fost adevărat. Am avut mai întâi ceva de aranjat pentru o altă Matildă, până să mă întorc la a mea. La cea pe care o vreau lângă mine pentru toată viaţa. Vrei să te căsătoreşti cu mine, Mattie? Vrei să fii soţia mea? întrebă el cu o voce atât de caldă şi de profundă, încât Mattie simţi că-şi pierde respiraţia şi nu mai putu bâigui decât:

- Oh, Gib. După care se îmbrăţişară şi se sărutară, cu gingăşie, de data asta, pentru că îşi puneau pecetea pe un contract făcut pentru o viaţă-ntreagă.

- Pardon, spuse Lex, surprins, oprindu-se în pragul uşii. Nu m-am gândit că e cineva aici, spuse el şi închise uşa. Gib o prinse de mână şi-i spuse rugător:

- Hai să plecăm de-aici undeva unde nu putem fi deranjaţi.

Traversară din nou veranda şi intrară în sufragerie. Mattie alergă tot timpul până acolo, parcă ar fi avut aripi. Sărutul lui Gib o adusese în starea asta.

în sufragerie era rece şi neprimitor, pentru că de dimineaţă fusese foarte frig şi soarele nu ajunsese

până în partea aceasta a casei. Rămaseră totuşi acolo şi Gib se aşeză pe sofa, luând-o pe Mattie pe genunchi.

Tânăra se simţi dintr-o dată extrem de relaxată sub mângâierile lui calde şi liniştitoare. Dintr-o dată, toată neliniştea ei dispăruse ca prin minune şi în locul ei se aşternu o linişte minunată în toată fiinţa sa. In sfârşit, începea să creadă că ceea ce se întâmpla era adevărat.

Era în braţele lui Gib, iar el nu mai era doar un străin înalt şi bronzat. Era acum iubitul ei, care îşi păstrase puţin din modul lui autoritar de a fi, dar care o ceruse pe ea, Mattie Bennett, de soţie.

Ea, Mattie Bennett, îi va sta alături toată viaţa, oferindu-i sprijin moral şi curaj, atunci când va avea nevoie, pentru că îi spusese odată că orice bărbat avea momentele lui de îndoială şi de cădere şi atunci o soţie care să-l ajute să meargă înainte însemna foarte mult pentru el. Dacă acest moment va sosi vreodată, Mattie ştia că Gib se va putea sprijini de umărul ei.

La acest gând, îşi întoarse ochii spre el şi-i întâlni pe-ai lui, foarte aproape. Atât de aproape, încât Mattie culese cu grijă două gene mici, căzute pe

obraz. Niciodată nu mai fusese atât de aproape de un bărbat, încât să-şi poată permite un asemenea gest.

Gib îi prinse mâinile şi i le cercetă cu atenţie:

- Ai muncit din greu în ultimul timp, spuse el.

Mattie îşi ascunse imediat mâinile, fiindu-i ruşine cu
palmele ei crăpate, dar el i le prinse din nou.

Aceasta era partea din el pe care o înţelegea cel mai puţin: dorinţa lui de a domina, se gândi Mattie.

- Fiica din mine a fost foarte fericită în ultima perioadă, Gib, răspunse ea. Asta pentru că eu şi tatăl meu ne-am regăsit şi ne-am comportat unul cu altul ca-n vremurile de demult. Ceea ce mi-ai spus despre el în noaptea aceea când am stat mai mult de vorbă, m-a pus pe gânduri şi l-am văzut pe tatăl meu într-o altă lumină, iar când el a făcut primul pas pentru a se reapropia de mine, am înţeles şi mai bine ce ai vrut să spui. Până atunci, păruse că ne pierduserăm unul pe celălalt într-o ceaţă densă, pentru mulţi, mulţi ani. Apoi, dintr-o dată, ceaţa a dispărut, noi am reuşit să ne vedem din nou şi ne-am dat seama că, de fapt, niciunul dintre noi nu se schimbase în tot acest timp. în momentul în care mi-am dat seama, însă, că în sufletul meu există şi alt bărbat, echilibrul balanţei s-

a schimbat brusc. Partea de fiică din mine, a devenit mică şi fără însemnătate, iar partea de femeie îndrăgostită a cuprins totul. Asta m-a făcut să fiu teribil de nefericită. M-am simţit atât de fără speranţă şi atât de slabă în faţa acestei invazii, încât mi-am găsit refugiul în muncă. Mi-am spus de un milion de ori că nu trebuie să mă las rănită de ceea ce se întâmpla cu mine. M-am gândit să mă întorc la Sydney, după ce tata şi mătuşa Allie se vor căsători, şi să încerc să-mi construiesc acolo un viitor, deşi am simţit tot timpul că, fără tine, va fi mai degrabă, un fel de moarte. Nu mai puteam să-mi închipui viaţa fără tine .Tata ştia că asta vroiam să fac, nu pot să înţeleg de ce ţi-a spus altfel în scrisoarea lui.

- Eu pot, răspunse Gib cu un zâmbet larg şi îmbrăţişând-o şi mai strâns. A dat doar ghes sentimentului de cal de curse, care există în orice mascul. M-a informat cum e terenul, pentru a mă face să ştiu ce şanse am. Dar nu crezi că te-aş fi lăsat să rămâi în Sydney prea mult timp, nu-i aşa? Cum aş fi putut să-i las pe alţii să-mi fure comoara? După ce am văzut cum se purta Rankin cu tine, am fost sigur că odată ajunsă acolo se vor năpusti alte zeci de bărbaţi asupra ta, ca muştele la miere. A trebuit să

dau o luptă foarte mare cu mine, iubito, pentru a mă hotărî să-ţi propun să-mi stai alături, pentru că sunt un om foarte ocupat. Dar te doresc atât de mult, încât n-am putut să nu-ncerc. Tatăl tău mi-a dat ceva foarte important pentru ceea ce a devenit relaţia noastră: timp să stau cu tine. Nu mai vreau să ne despărţim niciodată, draga mea. Roselle e de-acum doar a mea.

Un sentiment de nesiguranţă trecu totuşi peste faţa lui, în timp ce-i spusese toate acestea.

Nesiguranţă?

La Gib?

Da. Simţea asta, acum.

Bărbatul îi lăsă mâinile şi şi le trecu în schimb prin păr, gândindu-se profund la ceva.

- Mattie. nu ţi-am spus ceva. Dar mă tem că nu vei fi bucuroasă să descoperi asta, aşa că.

- Gib, ce e? întrebă ea, alarmată.

- Mattie. ştii. Eu nu sunt chiar un om sărac. se întâmplă să am şi eu un iaht, deşi nu unul tocmai mare, se confesă el. Mi-ar plăcea să stăm acolo în perioada în care nu sunt ocupat. înţelegi?.

- Perfect, Gib. Vom naviga împreună.

- Iahtul meu e ancorat la Surfer’s Paradise.

- E-n regulă, zâmbi ea.

- Şi. am şi o casă acolo, pe plajă.

- Minunat, exclamă ea. Vom aduce acolo o mulţime de copii, în vacanţă.

Gib îşi lipi buzele de pieptul ei şi îi sărută pielea uşor.

- N-ai şi un cazinou?

- Nu. Nu mi-au plăcut niciodată jocurile de noroc. Şi mai ales nu mi-a plăcut să mă joc cu ideea de căsătorie, adăugă el. Am aşteptat până am fost sigur că am găsit femeia care va fi doar a mea.

Mattie îl sărută, scurt, cu duioşie, pe obraz . Uşa se deschise încet şi Lex intră înăuntru, cu un ziar în mână.

- Imi pare rău că vă deranjez. Nu m-am gândit că sunteţi aici. Nu vreau să fiu un intrus, spuse el zâmbind. Voi fi în camera mea, dacă cineva are nevoie de mine. Asta dacă nu intenţionaţi să staţi câte puţin în fiecare cameră din această casă, comentă el cu o caldă şi uşoară ironie, după care închise uşa în urma lui.

Mattie se întoarse din nou spre Gib:

- Iţi poţi închipui, Gib? Nu ştiu aproape nimic despre tine. Nici unde locuieşti, nici ce îţi place şi ce

nu, sau alte lucruri pe care ar fi fost normal să le ştiu, de vreme ce m-am hotărât să mă căsătoresc cu tine. Ştiu doar că te iubesc cu disperare.

- Vei avea destul timp să afli despre mine tot ce vrei să ştii, spuse el privind-o cu căldură. Cel mai important lucru e că mă iubeşti, Mattie, pentru că nu mai pot să trăiesc fără dragostea ta.

- Ce face fratele tău?

- Bine, Mattie.

- Şi Annabelle?

- Sunt foarte bine, amândoi. Se străduiesc să-şi găsească o cale potrivită pentru ei. Il voi duce pe Dave la Brisbane, unde vreau să-l asociez într-o afacere cu nişte service-uri.
Câteodată, când vom merge pe coastă, îi vom vizita. Decizia mea de a-i lăsa singuri o vreme a fost benefică pentru toată lumea, iar eu uite ce comoară am găsit.

Gib îşi răsfiră degetele în părul ei blond şi-i sărută cu gingăşie şuviţele. Apoi se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă:

- Unde pleci? întrebă Mattie, alarmată.

Gib o privi în ochi şi ea fu surprinsă de strălucirea fără seamăn din adâncul lor.

- Mă duc să-l văd pe Lex, spuse el. Vreau să-i cer mâna fiicei sale.

Albul remarcabil al dinţilor lui ieşi la iveală în toată splendoarea sa, luminând cu totul şi cu totul minunat şi atât de special faţa bronzată a bărbatului care păru, în acel moment, mai puternic ca niciodată. Mattie simţi că-l iubeşte din toată inima ei, atât de rănită până atunci.

- Semăn cu bunica mea. Sunt de modă veche, adăugă el pe un ton plin de dragoste, şi închise uşa în urma lui.

Sfârşit